EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

Sayı: 99, 15 Haziran '94

Kriz, saldırı ve direniş

Beklenen yaz geldi. Mali alanda bankaları batıran kriz, sanayi alanında da yıkıcı etkilerini göstermeye başladı. Küçük işletmelerde iflaslar, büyük işletmelerde büyük çaplı üretim kısmalar sürüyor.Şimdiden sokağa atılan işçi sayısı yüzbinlerle ifade ediliyor. Son bir kaç ayın toplamının şimdiden 400 bini aştığı söyleniyor. Kaldı ki bu henüz başlangıç. Krizin yıkıcı etkileri derinleşerek süreceğine göre bu sayı da büyüdükçe büyüyecek.

TÜSİAD Başkanı bir kaç gün önce yaptığı uzun bir yazılı konuşmada durumu "depresyon", yani ekonomik çöküntü olarak nitelendirdi ve Türkiye'nin "son derece büyük boyutlu bir işsizlik tehlikesi ile yüzyüze" olduğunu söyledi. Büyük çaplı işsizlik Türkiye'de sürekli bir durumdur. Dolayısıyla TÜSİAD Başkanı son sözleriyle asıl olarak mevcut istihdam üzerinden yaşanacak geniş çaplı tensikatları kastetmektedir. Bu ise bir tehlike değil fakat güncel durumun ta kendisidir. Sermaye her zaman olduğu gibi kendi bunalımının faturasını, bir kez daha açlığa ve işsizliğe mahkum etmek yoluyla işçilere ve emekçilere ödetiyor.

TÜSİAD Başkanı, aynı yazılı konuşmada, en büyük tekelci kapitalist grupların bu örgütü adına, durumun tespitiyle birlikte özü politik olan bir de program sunuyor: "Bundan sonra tüm gerekli adımlar doğru biçimde atılsa bile, Türkiye birkaç yıllık bir durgunluk sürecine girmiş bulunuyor. Bu durgunluğun yeniden sağlıklı bir büyümeye dönüşebilmesi için iki üç yıl tavizsiz, ciddi fedakarlık isteyen uygulamalar zorunlu olacaktır. Bu süre içinde Türkiye daha az tüketecek, iç pazar daralacak, büyüme hızı düşecek. Ücret artışlarında, taban fiyatlarda sınırlandırmaya gidilecek. Evet geldiğimiz noktada istikrar paketi uygulamaktan başka çare yoktur. Hep beraber bir fatura ödenecektir."

Faturanın "hep beraber" ödenemeyeceğini ve onun gerçekte kime ödettirileceğini artık sıradan emekçi bile kendi özdeneyimi ile biliyor. Fatura bir kez daha işçilere ve emekçilere ödettirilmek isteniyor. Ücretler ve taban fiyatları düşürülecek, büyük işçi kitleleri sokağa atılacak, bunlar açıkça söyleniyor. "Türkiye daha az tüketecek"! Bu işçiler ve emekçiler daha çok açlık, daha çok sefalet çekecek anlamına geliyor. Kapitalistlerse semirmeye devam edecekler. 12 Eylül'de uygulanan "istikrar paketi" bunu göstermedi mi? Çalışanlar ordu süngüsüyle açlığa mahkum edilirlerken, tekelci gruplar, Koçlar ve Sabancılar, beşe ona katlanan karları tam da bu dönemde elde etmediler mi?

TÜSİAD açıklamasında, yıllarca sürecek **"tavizsiz"** bir uygulamanın gerekliliğinden sözediliyor. Önerilen bir politik tutumdur. "Tavizsiz politika" ancak emekçilerin zorla susturulması ve süngü zoruyla hareketsiz tutulması durumunda olanaklıdır. TÜSİAD'ın aylardır konuştuğu, tartıştığı, önerdiği ve alttan alta hazırlattığı da zaten budur.

Tam da bu konuşmanın özetinin günlük basında yayınlandığı gün, görevi köşesinde büyük sermaye çevrelerinin ve Genelkurmay'ın düşünce ve hazırlıklarını kamuoyuna gerekli biçimlerde duyurmaktan ibaret olan *Hürriyet* Genel Yayın Yönetmeni, *Demokrasi Romantizmini Kaybediyor mu?* başlıklı bir ilginç yazı yayınladı. Yazıda general Güreş'in bugünlerde harıl harıl Fujimori modeli üzerinde çalıştığını, "Fujimori'nin başarısı" üzerine bir makaleyi "altını çizerek" ve kenarına notlar düşerek döne döne okuduğunu duyuruyor.

TÜSİAD'ın köşe yazarı, bu tartışmanın önümüzdeki dönemde daha da yaygın bir biçimde gündeme geleceğinden "adı gibi emin" olduğunu vurguladıktan sonra, yazısını şu soruyla bitiriyor: "Fujimori'nin çizgisine

düşmeden, ama her kafadan bir sesin çıktığı sözümona demokratik bir kaosa da girmeden, kuralları daha iyi işleyen, sınırları daha iyi çizilmiş bir demokrasiye ulaşılamaz mı?"

Çok kimsenin gündeminde olduğu söylenen bir tartışma, neden özellikle Genelkurmay Başkanı üzerinden verilir? Çünkü politkayı ABD ve tekelci büyük burjuvazi üretse de somut çalışma, planlama ve nihayet uygulamaya hazırlama karargahı Genelkurmaydır da ondan. Türk Genelkurmayı her zaman emperyalizmin ve tekelci burjuvazinin işçi sınıfına ve emekçilere yönelttiği saldırının karargahı olmuştur. Bunu işçiler artık kendi deneyimiyle biliyorlar, "12 Eylül olmasaydı 24 Ocak olmazdı", diyorlar. 24 Ocak'ı 12 Eylül, yani sermayenin emrindeki generaller uygulattı. Şimdi yeni "istikrar paketleri" gündeme girdiğine ve bunlarda "tavizsiz" olmak gerektiğine göre, Genelkurmay ve onun planlama daireleri elbette harıl harıl çalışıyor olacaklardır.

Aranan modelin açıkça zikredilmesi de ilginç: Fujimori modeli!

Fakat Türkiye'de halihazırda uygulanan da bu modelin bir versiyonu değil mi? *Ekim*, Eylül '92 tarihli *Örtülü Darbe Gerçekleşti* başlıklı başyazısında (sayı: 60) buna işaret etmiş ve ilgili model hakkında şunları söylemişti:

"'80'li yılların ikinci yarısında peşpeşe 'demokrasiye geçen' bu aynı Latin Amerika ülkeleri için, emperyalist merkezler son yıllarda yeni bir taktik geliştirmiş bulunuyorlar. Bu, bazı ülkelerde, en son olarak da Peru'da gündeme geldi. Esası özetle şöyledir: Toplumsal hoşnutsuzluk ve muhalefetin gücü askeri rejimleri dayanılmaz kıldığı bir noktada ve devrimci hareketin bir süre için ezilmiş olmasının avantajıyla yeniden 'demokrasiye geçen' ülkelerde, bir türlü çözüm bulunamayan iktisadi, toplumsal ve siyasal sorunlar, hızla bu sözde 'demokrasi'yi kapitalist düzen için bir kez daha dayanılmaz kılabilmektedir. Fakat bunu zaten henüz yeni geride bıraktıkları askeri rejimlerle değiştiremedikleri için, askeri rejimin politika ve uygulamalarını bu kez 'demokrasi'nin biçimsel kurumları ile birarada yürüyecek şekilde gündeme getirme taktiği izleniyor. Bu bildiğimiz 'güdümlü demokrasi'nin bizzat kendisini akla getirse de aslında ondan farklıdır ya da onun daha özel bir biçimidir. Biçimsel planda seçimler, parlamento, partiler vb. varlıklarını sürdürmekte, fakat toplumsal muhalefete ve devrimci örgütlere karşı askeri rejim dönemlerini hiç bir biçimde aratmayan bir sistematik bastırma politikası buna eşlik etmektedir. 'Terörizme karşı mücadele' her yerde bunun ideolojik dayanağı olarak kullanılıyor.

Türkiye'de 20 Ekim erken genel seçimlerinin ardından hızla gündeme gelen bu oldu ve son MGK toplantısı bu yeni durumu taçlandırdı." (*Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi*, Eksen Yay., s.173-174).

Dolayısıyla Fujimori modeli aranan değil fakat gerçekte halihazırda uygulanandır. Ama modelin bugünkü versiyonu, yapısal krizin bugünkü koşullarında ve Kürt özgürlük mücadelesinin bugünkü düzeyinde, ihtiyaca yanıt vermekte gitgide daha çok zorlanıyor. Bu nedenledir ki, sermaye bu modelin baskıcı ve terörist karakteri daha ağır bir yeni versiyonunun arayışı içerisindedir.

Sermaye düzeni ağır bir kriz içindedir ve onun yeni model arayışları sürecektir. Krizi hafifletmek ve devrimci siyasal sonuçlara yol açmasına meydan vermeden atlatabilmek için sermaye saldırı üzerine saldırı hazırlayacaktır. Ne var ki onun bu konuda hareket sahası sınırsız değildir. Olayların muhtemel seyri, emekçilerin ortaya koyacakları birleşik ve örgütlü bir direnişin karşı gücüyle belirlenecektir. 5 Nisan'ın ardından ve tensikat dalgasının bu ilk evresinde yeterli karşı direnişi görmemiş olmak, sermayeyi rahatlatacak, aynı anlama gelmek üzere pervasızlaştıracaktır.

Örgütlü bir işçi-emekçi direnişini geliştirmek bu çerçevede yaşamsal bir öneme sahiptir. Halihazırda kitlesel tensikatlara hedef olan kesimler içinde Belediye işçileri kararlılıkla direniyorlar ve direnecekler. Bu direnişleri en iyi biçimde değerlendirmenin önemi büyüktür. Zira bu işkolu tüm halk kesimleriyle yakın bir bağlantı içindedir ve tam da bu nedenle direnişin kendisi geniş ve etkili bir politik uyarıcı durumundadır.

Devrim cephesi şu günlerde mevcut ve muhtemel tüm direniş odaklarına özel bir önem vermeli, gücünü, desteğini ve önderlik yeteneğini bu alanlar üzerinde yoğunlaştırmalıdır. Daha geniş, daha yaygın ve giderek genel bir direniş, bu tek tek direnişler üzerinden büyüyüp oluşacaktır.

EKİM

Düzenin krizi işsizlik, yoksulluk ve açlık, baskı, terör ve ahlaksızlık üretiyor

Krizin bedelini sermaye düzenine ödetelim!

Kriz dönemleri, kapitalizmin kendi doğasından kaynaklanan çelişkilerin ve onun ürettiği kötülüklerin tüm çıplaklığıyla ve en acımasız bir biçimde kendine ortaya koyduğu dönemlerdir. Daha yoğun bir sömürü, artan ölçülerde yoksullaşma, sefalet ve açlık ve nihayet kitlesel işsizlik krizin tipik görünümleridir. Bunu siyasal planda daha çok baskı ve zulüm, kültürel planda artan yoksullaşmaya eşlik eden bir dejenerasyon ve kokuşma tamamlar.

Bizzat sermaye çevrelerince Cumhuriyet tarihinin en derin krizi olarak tanımlanan bugünkü kriz bugün bu sonuçları hızla üretmektedir. 5 Nisan Kararları'nın gündeme gelmesinden bu yana geçen süre içinde kitlelerin alım gücü büyük ölçüde düşmüş, enflasyon üçlü rakamların üzerine çıkmış ve tensikatlar hızlanmıştır.

Fakat tüm bunlar henüz buzdağının görünen kısmıdır. Açılmış bulunan "paket", işçi sınıfına ve emekçi kitlelere dönük saldırıların yalnızca bir ilk başlangıcıdır. KİT'lerin kapatılmasına ilişkin adımlar gelişen ve gelişecek olan tepkilerin etkisiyle henüz atılamamıştır. Kaldı ki sorun KİT'lerin çok çok ötesindedir. Düzen krizin gerçek niteliğini gizleyebilmek için kamu açıklarını ve sözde "yüksek" işçi ücretlerini bugünkü saldırının vesilesi olarak kullanmaya çalışmaktadır. Bunun için "fedakarlık" çağrılarına eşlik eden son derece bayağı bir demagojik propaganda yürütülmektedir.

Oysa sistem temellerinden çatırdamaktadır. Açılan paket düzene kısa bir süre için de olsa nefes aldırmak bir yana, bunalımını büsbütün derinleştirmiştir. Mali alanda patlak veren kriz sanayi kesimini de hızla içine alarak büyümektedir. Küçük ve orta büyüklükteki işletmeler ardarda kapanmaktadır. Büyük işletmeler "küçülmekte", bazı birimlerinde üretime ara verilmekte, işçiler zorunlu ücretsiz izine çıkarılmaktadır. Sürekli olarak bu yazın sermaye kesimi açısından da "sıcak" geçeceği söylenmekte ve iflaslar beklenmektedir. Bu da bunalım dönemlerinin tipik bir olgusudur. Bunalım yeterince güçlü olmayan şirketleri iflasa sürüklerken, büyük tekeller karlarına kar katacaklar ve daha da büyüyeceklerdir.

Bunun işçi sınıfı açısından yaratacağı sonuç ise açıktır. Aşırı bir yoksullaşma ve kitlesel işsizlik! Bugün bizzat büyük sermaye çevreleri tarafından sık sık "sosyal patlama" tehlikesine dikkat çekilerek hükümetin sözde uyarılması boşuna değildir. Burjuvazinin sarılık kalemleri dahi, beklenen işçi kıyımına işaret ederek, büyük bir ikiyüzlülükle "insani boyut"tan sözedebilmektedir.

Kapitalizm ve "insani boyut"! Birada telaffuz edilmesi olanaksız iki sözcüktür bunlar. Kapitalizm dünya çapındaki egemenliğini barbarlığına ve vahşetine borçludur. Sistem ancak insanların daha çok sömürüsü, daha çok sefaleti, açlığı ve yokoluşu pahasına ayakta durabilmektedir. Bunu kolayca başarabilmek için en iğrenç yol ve yöntemler pervasızca kullanılmaktadır. Çok uzağa gitmeye gerek yok. 12 Eylül vahşeti bunun tanığı olduğumuz en yakın örneğidir. 24 Ocak Kararları denilen, işçi ve emekçileri yoksulluğu sürüklerken asalak burjuvazinin karlarını bir kaç kat katlayan İMF reçetesi, ancak postalların gölgesinde uygulanabilmiştir. İşçi sınıfı ve emekçiler daha bu dönemin kayıplarını telafi edememişken, bugün çok daha ağır bir saldırı ile yüzyüze kalmışlardır.

İMF reçeteleri kapitalizmin gerçek yüzüdür. Latin Amerika ülkelerinde de ancak askeri faşist diktatörlük rejimleri altında uygulanabilen bu reçeteler, bugüne kadar yalnızca ekonomik ve toplumsal yıkım üretmişlerdir. Bu sömürü ve soygun paketleri

işçileri ve emekçileri sefalet ücretlerine mahkum ederek, uygulandıkları ülkeleri önce birer ucuz işgücü cenneti haline getirmektedir. Bunalımın iyice derinleşmesiyle birlikte ise, yüzbinlerce işçi ve emekçi sokağa atılarak doğrudan açlığa terkedilmektedir. Zira kapitalizmin acımasız sömürü çarkları başka türlü dönememektedir.

İMF patentli "bunalım" paketlerinin bugüne kadar uygulandığı ülkelerde yaşanan kitlesel işsizlik olgusu, bugün Türkiye'de de işçi sınıfını tehdit eden en büyük tehlikelerden biri durumundadır. Daha saldırının ilk adımında yaşanan tensikatlar, bunun gelecekteki boyutları konusunda da bir fikir vermektedir. Yalnızca son beş ay içinde toplu tensikatlarla işsizliğe terkedilen insan sayısı 400 binlerle ifade edilmektedir.

Bugün özellikle işsizlik işçi sınıfını ciddi bir biçimde tehdit eden ve onun en fazla duyarlılık gösterdiği bir saldırı durumundadır. Bunun içindir ki burjuvazi tarafından işçi sınıfına karşı etkili bir silah olarak kullanılmaktadır. Böylece işçi ücretlerine yönelik saldırı daha rahat gerçekleştirilmek istenmektedirler. Bu doğrultuda belli bir mesafe aldıkları, buna uygun bir psikolojik ortam yarattıkları da açıktır. Dikkatler işsizlik üzerine çekilmekte, daha fazla ücret talep edildiği koşullarda kendilerini de aynı akibetin beklediği tehditleri savrulmaktadır. İşçi sınıfına işini kaybetmemek adına sefalet ücreti dayatılmaktadır. Hain sendika bürokratları bu konuda da üzerlerine düşeni fazlasıyla yapmakta, burjuvazinin çıkarlarının sözcülüğünü üstlenmiş bulunmaktadırlar. Türk Metal-İş Sendikası başkanı sicilli faşist Mustafa Özbek'in iki ay ücret almadan çalışma çağrısı, bunun açıkça ve utanmazca sergilenen bir örneğidir. İşçi sınıfı bu hain saldırılar karşısında uyanık olmak zorundadır. Bugün işsizlik saldırısı ile doğrudan tehdit edilmeyenlerin yarın kapının önüne konulmayacaklarının hiç bir güvencesi yoktur. Tekeller, bunalımdan etkilenme düzeyinden bağımsız olarak, "küçülme" adına pek çok işçiyi sokağa atmak, sonra da "işsizler ordusu"ndan asgari ücretle yeniden işçi almak yoluna bu dönem daha fazla başvuracaklardır.

Burjuvazi ve onun iğrenç yüzü medya, bu reçetelerin "sorunsuz" uygulanabilmesi için bugün büyük bir ikiyüzlülük ve arsızlıkla "fedakarlık" çağrıları yapmaktadır. Bunalımın yükünün her kesime eşit dağıtılacağı yalanları ve "haydi Türkiye!" kampanyaları eşliğinde sürdürülen demagojik bir propaganda ile, emekçi kitlelerin kendileri için yıkım anlamına gelen bu saldırılara sessizce boyun eğmeleri istenmektedir. Bir taraftan yüzbinlerce işçi kapı önüne konulup milyonlarca insan açlığa safalete itilirken, öte yandan bir avuç asalak tam bir safahat içinde har vurup harman savurmaktadır. Kar getiren KİT'ler son derece düşük fiyatlarla burjuvaziya peşkeş çekilmekte, uygulanan para politikalaryla rantiyeci asalaklar bir gecede trilyonlar vurmakta, batık bankaları kurtarma operasyonlarıyla kaynaklar israf edilmektedir vb...

Bu düzen bugüne kadar işçi sınıfının ve emekçilerin "fedakarlığı" sayesinde ayakta kalabilmiş, bunalımını bugüne kadar hep bu sayede hafifletebilmiş ya da erteleyebilmiştir. Asker postalları ile dayatılan bu "fedakarlık", işçi sınıfının ve emekçilerin daha da yoksullaşmaları ve sefalet sınırlarına çekilmeleri sayesinde mümkün olabilmiştir. Ve bugün yine fedakarlıkta bulunmazlarsa bir kez daha aynı postallarla çiğnenecekleri tehditleri ile gözdağı verilmeye, sindirilmeye çalışılmaktadırlar. Açıktır ki, "tarihinin en derin ekonomik krizi"ni yaşayan sermaye düzeni, tarihinin en kapsamlı siyasal saldırısına da hazırlanmaktadır.

İşçi sınıfı ve emekçiler kendilerine insanlık dışı yaşam koşullarını dayatan bu kapsamlı saldırıya topyekün bir karşı saldırı ile cevap veremedikleri koşullarda, onları bekleyen yalnızca açlık, sefalet ve işsizlik olmayacaktır. Bunun kendisi aynı zamanda toplumsal çürüme ve yozlaşmayı üst boyutlara çıkaracaktır. Hırsızlık, rüşvet, fuhuş, alkolizm, intiharlar vb. alanlarda hızlı artışlar yaşanacaktır.

Bu saldırıları boşa çıkartmanın, sermaye düzenini geriletmenin en etkili yolu, güçlü, etkili, birleşik ve örgütlü militan bir karşı koyuştan geçmektedir. Her türlü direniş ve eylemlerle direnmekten, bunu genel grev-genel direniş düzeyine çıkarmaktan geçmektedir. Bunu bir söylem olmaktan çıkarmak, bir gerçeklik haline getirmek ise, sınıf bilişli öncü işçilerin, devrimcilerin ve komünistlerin ortaya koyacağı çabaya ve inisiyatife bağlıdır.

Kürt halkı katlediliyor

Susmak onaylamaktır! İnsanlık suçuna ortak olmaktır!

Kürdistan'da gün gün, saat saat, dakika dakika insanlar katlediliyor. Alevlere verilen evlerde diri diri yanıyor bebeler. Kadınlar saçlarından sürükleniyor köy meydanlarına. Analarının gözü önünde tecavüz ediliyor genç kızlara. İhtiyar dedelerin etinde söndürülüyor sigaralar. Kurşuna diziliyor gençler. Cesetlerin gözleri oyuluyor, kulakları, burunları kesiliyor, derileri yüzülüyor. Kürt köylülerine korkunç bir zulüm eşliğinde iki seçenek dayatılıyor: ya toplu göç ya toplu imha...

Kirli savaşın katlettiği yüzlerce insan, binlerce gözaltı, binlerce işkence vakası... Yakılan, talan edilen yüzlerce köy... Kürt politikacılarını, aydınlarını, yurtseverlerini hedef alan yüzlerce kontr-gerilla cinayeti... Ve soğuk rakamların anlatmakta yetersiz kaldığı ırkçı faşist bir soykırım...

Kan içtikçe kuduran, kudurdukça kana susayan sermaye devleti, her geçen gün biraz daha pervasızlaşıyor. Devletten çok bir mafya çetesi gibi hareket ediyor. Her türlü kirli savaş yöntemiyle Kürt halkının mücadele kararlılığını ve direncini kıramayan devlet, gelinen aşamada kontra faaliyetlerini gizleme gereğini bile duymuyor. Aksine, son dönemde sistematik hale getirdiği siyasal cinayetlerle Kürt halkını ve toplumsal muhalefeti açıktan tehdit ediyor.

Vedat Aydın, Musa Anter, Mehmet Sincar gibi tanınmış Kürt aydınlarını ve politikacılarını, DEP ve Gündem çalışanlarını sistematik bir tarzda katleden faşist sermaye devleti, bugün namlularını artık Kürt işadamlarına da doğrultmuştur. Önce kontra-cumhuriyetinin başbakanı "elimde PKK'ye yardım eden işadamların listesi var" diye tehdit savurmuş, ardından devletin kirli ve kanlı icraatları hız kazanmıştır.

Son günlerde HADEP parti meclis üyesi Muhsin Melik'in bir polis çetesi tarafından neredeyse açıkça katledilmesi... Behçet Cantürk'ün öldürülmesinin üzerinden bir kaç ay geçmeden, Savaş Buldan'ın yanındaki arkadaşlarıyla polisin görev sahasından kaçırılarak JİTEM jandarma bölgesinde katledilmeleri... Balistik incelemelerde bir ve aynı silahın kullanıldığının ortaya çıkması... Tüm bu veriler devletin kanlı ve kirli yüzünü tüm çirkin çıplaklığıyla sergilemek için yeter de artar bile...

Oysa gerçeklik ne denli açıksa, sermaye iktidarının kanlı ellerini yıkamayı iş edinen mehmetçik medyanın uydurduğu senaryolar o denli kirli ve iğrençtir. Burjuva basın gelinen aşamada bu görevini kamuoyunu yanıltmaktan ziyade, usullen yerine getirmektedir. Önce Kürt mafyasının iç hesaplaşmasından dem vuran, ardından işin içine İtalyan mafyasını karıştıran satılık basın, çelişki üzerine çelişkiye düşmekten rahatsızlık bile duymuyor. Amaç kontr-gerilla cumhuriyetinin kanlı mesajlarını kamuoyuna duyurmak olduğunda, gerçek mafyanın bizzat devletin kendisi olduğunu saklamak ikinci planda kalabiliyor...

Devlet adeta bir ölüm makinesi gibi işliyor. Bir yandan kirli savaşı tırmandırarak Kürt halkını toplu imhaya yönelen sömürgeci TC, öte yandan bilinçli bir politika doğrultusunda gerçekleştirdiği siyasal cinayetlerle Kürt halkını sindirmek ve yıldırtmak istiyor. Böylece ulusal kurtuluş mücadelesinin belini kırmayı umuyor.

Oysa kardeş Kürt halkı her türlü acıya, işkenceye, zulme ve baskıya rağmen ulusal özgürlük yolunda ilerliyor. Kürt aydınları kendilerine günbegün kurulan hain pusulara inat yazmaya, düşünmeye ve konuşmaya devam ediyorlar. Kürt insanı mücadele bayrağını kararlılıkla ve kahramanca taşıyor.

Bir yanda yiğitçe direnen, ulusal özgürlük uğruna her türlü zulme göğüs geren onurlu Kürt halkı. Öte yanda ise üç maymun misali görmeyen, duymayan, konuşmayan Türkiye emekçi sınıfları. İşçi sınıfının Kürt halkına karşı işlenen insanlık suçlarına bunca duyarsızlığı bugün ulusal kurtuluş savaşının en büyük talihsizliğidir. Ve tam da bu aynı olgu faşist sermaye devletine yeni, daha kanlı, daha vahşi saldırılar için güç vermektedir.

Susmak onaylamaktır! İnsanlık suçuna ortak olmaktır! Türkiye işçi sınıfı ve emekçiler alınlarına sürülen bu kara lekeyi kabul edemezler, etmemelidirler. Sermaye devletinin kardeş Kürt halkının canı ve kanı üzerinde inşa ettiği sömürgeci politikalarına dur, kirli savaşa son demelidirler. Kontr-gerilla cumhuriyetinin kanlı icraatlarını lanetlemeli, siyasal cinayetlerin hesabını sormalıdırlar. Eylemleriyle, direnişleriyle Kürt halkının ulusal özgürlük ve kurtuluş mücadelesine tam destek vermelidirler. Türkiye işçi sınıfı kardeş Kürt halkına borcunu sınıf savaşını yükselterek ödemelidir!

Gebze Belediyesi'nde direniş sürüyor

Selam olsun direnenlere!

Sermayenin işçi ve emekçilere karşı başlattığı azgınca saldırı gittikçe hız kazanıyor. Ancak her yeni saldırı beraberinde işçi sınıfının ve emekçilerin direnişini de getiriyor. Bunun güncel bir örneği Gebze Belediyesinde yaşanıyor. 733 işçi ve memurun, sermaye uşağı RP'li belediye başkanı tarafından sokağa atılması üzerine direniş patlak vermiştir. Belediye çalışanlan tensikata uğrayan arkadaşlarının eylemini 14 Haziran'da işbaşı yapmayarak desteklediler. Danca Belediye işçileri ise dayanışmalannı bir günlük iş bırakarak gösterdiler. Onlar gibi Gebze halkı ve civar fabrika ve işyerinde çalışan emekçiler de Belediye direnişçileriyle sıcak bir dayanışma içerisindeler. Belediyenin önünde biriken emekçi halk binlerle ifade edilen yığınlar halinde öfke ve tepkilerini sloganlarla dile getiriyorlar: "İşçi memur elele genel greve!", "Kahrolsun sermaye düzeni!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!"...

Eylemci işçilerin kararlılığı ile çevre emekçilerinin bu yığınsal desteği karşısında sermayenin kolluk güçlerinin hareketsiz kalması düşünülemezdi. Nitekim 14 Haziran'da polisler işçilere karşı saldırıya geçti. Ancak bu sefer umdukları manzara ile karşılaşmadılar. İşçiler korkup, geri çekilmek yerine polise karşılık vermeyi seçtiler. Bu arada Belediye binasına girmek isteyen bir RP'li de işçiler tarafından tartaklandı.

Tüm bu olumlu gelişmelerin yanısıra, direnişin ilk haftasında ciddi sorunlar da meydana geldi. Bazı "politik" gruplar arasında, eylem somutuna yansıyan ve onun gidişatını yönlendirmek anlamında direnişçileri doğrudan ilgilendiren tartışmalar yaşandı. "Devrimci"nin biri grev çadınna Türk bayrağı ve Atatürk resmi asıyor, bir başkası kaldırılması gerektiğini söylüyordu örneğin. Ya da biri, polis direnişçileri coplarken, kitlenin önüne barikat kurarak güçleri bölmeyi, diğeri coplanan işçilerin yanında olmayı savunuyordu...

Benzeri örnekler direnişin bu ilk haftası boyunca öylesine sık yaşandı ki, işçinin kafasında ciddi soru işaretleri yaratmamasına olanak yok. Ne var ki, böylesi sorunlar bir yandan direnişi riske atma tehlikesini içinde taşısa da, öte yandan işçiyi hızla eğiten, politik öncüsünü tanımasına olanak tanıyan ve onunla buluşmasının zeminini yaratan bir özellik de taşımaktadırlar.

Gebze Belediye emekçileri direnişi kazansa da kaybetse de sonuçta direnişçiler bu ve benzeri eylemlerden edindiği deneyimlerle "ne yapmalı"yı öğrenecek ve kazançlı çıkacaklardır.

Selam olsun direnenlere!

Tensikatlar çığ gibi büyüyor

Rüzgar eken fırtına biçecektir

Türkiye işçi sınıfı için '94 Haziran'ı bir karabasan oldü. Saldırının boyutları akılalmaz bir hıza ulaştı. Tensikatlar, politik yapıların bile takipte zorlanacağı boyutlara ulaşmış, bir ay önce onlarla hesaplanan tensikat listeleri şimdi yüzlerle, hatta binlerle hesaplanır olmuştur. Hemen her gün bir kaç belediyeden tensikat haberi geliyor."300-500-700 işçi işten atıldı." Son bir hafatada ard arda Pendik, Darıca, Gebze, Ümraniye belediyelerinde toplu tensikata başvuruldu. Tofaş'tan sonra Oyak Renault da bini aşkın işçisini sokağa attı. Petlas direnişçileri açlık grevine başladı vb.

Aynı günlerde hükümet İLO sözleşmesini onaylayarak, "işten çıkarmaların zorlaştığını" ilan ediyordu. Bu ne zorluktur ki, onar onar verilen çıkışlar yüzer-biner verilmeye başlanmıştır? Böylesine yoğun saldırılarla karşı karşıya olan proletaryanın, tam da bu aynı günlerde onaylanan İLO sözleşmesi „elma şekeri"yle sokağa dökülmesinin önüne geçilebileceğini düşünmek ham bir hayaldir.

Vahşi ve barbar kapitalizm işçi sınıfının üstüne bir karabasan gibi çökmüştür. Ama yine bu karabasanın kendisidir ki sınıfı yeniden uyandıracak ve asalakların karşısına dikecektir. Proletarya bir kez sınıf bilincine ulaşıp örgütlü bir tarzda harekete geçtiğinde ise sermaye düzeninin büyük korkusunu başlarına getirecektir. O "hayaletin" görkemli kentlerin varoşlarında yeniden dolaşmaya başlamasının vakti gelmiştir.

Adana Belediyesi işçileri Ankara yürüyüşünde

"Direnişimizi sonuna kadar götürmeye kararlıyız!"

Adana Büyükşehir Belediyesinde yeni gelen yönetim ayağının tozuyla 122 belediye işçisinin işine son verdi. İşçilerden aldığımız bilgilere göre daha çok sayıda belediye işçisinin atılması gündemdeymiş. İşten atılan 122 işçinin eş ve çocuklarıyla 15 Mayıs'tan bu yana Belediye binasının önünde sürdürdükleri oturma eylemi 30. gününde yürüyüşe dönüştü.

Oturma eyleminin ilk günlerinde Adana'daki emekçi halkın genel bir ilgisizliği vardı. Zaten ülkemizde işçiler genel olarak birbirlerinin sorunlarına karşı oldukça duyarsız kalabilmekteler. Ancak belediye işçileri eylemlerinin kararlı ve sürekli olduğunu gösterince emekçi halk da ilgi ve desteğini artırmaya başladı. Bugün ise direnişçi işçiler yaklaşık 200 kişilik bir kitleyle Ankara'ya doğru yürüyüşe geçmiş bulunuyorlar. Oturma eylemi ile sonuç alamayan işçiler daha etkili mücadele yöntemlerine yönelerek seslerini duyurmaya çalışıyorlar. Her fırsatta, mücadelelerini sonuna kadar götürmeye kararlı olduklarını vurgulayan direnişçiler, sloganlar ve marşlar eşliğinde yürüyorlar.

Ancak direnişe geçen diğer işçiler gibi Belediye işçilerinin mücadelesininin başarısı da sınıfın yaygın ve güçlü desteğine ve dayanışmasına bağlıdır.

İşçiler, emekçiler! Kapitalist düzen örgütlü bir şekilde işimize, ekmeğimize, çocuklarımızın geleceğine saldırdı, saldırıyor ve saldıracak. Biz dünyayı yaratan işçiler ve emekçiler olarak, kurtuluşumuzun örgütlü mücadeleden geçtiğinin bilinciyle düzenin saldırılarına hep birlikte kenetlenerek karşı koymalıyız. O halde genel grev-genel direniş şiarıyla iş yerlerimizde komiteler kuralım. Kurduğumuz komiteleri il düzeyinde, bölge düzeyinde ve ülke genelinde merkezileştirerek kapitalizmin çürümüş bedenine güçlü bir darbe vuralım.

Bugün sınıfsal çıkarlarımızı koruyan, kollayan ve iktidar mücadelemizde bizimle bütünleşerek bize kavgayı öğreten bir örgütümüz vardır. EKİM'e kulak verelim. EKİM'le seslenelim. EKİM saflarında sınıfsız sömürüsüz bir toplum yaratmak için kavgamızı çelikleştirelim.

K. Hüseyin

Belediyelerde işçi kıyımı

27 Mart yerel seçimlerinin ardından birçok belediyede işten çıkarmalar yoğun bir tarzda sürmektedir. Belediye-İş sendikasının açıkladığı son verilere göre seçimlerden bu yana 7000 civarında belediye işçisi işlerinden atılmışlardır. Ancak işten atılmalar o denli hızlandı ki tensikatlara ilişkin bugün verilen rakamlar ertesi gün aşılmakta, geçerliliğini yitirmektedirler.

Belediye işçileri kendilerine dönük bu azgın saldırı karşısında henüz birleşik ve örgütlü bir tepki ortaya koyabilmiş değiller. Tersine örgütsüz ve kendiliğinden tepkiler sözkonusudur. Elbette bunun en önemli nedeni işçi sınıfı hareketinin ülke genelinde dağınık ve örgütsüz olmasıdır. Bunun yanında önder bir sınıf partisinin yokluğu ve bu süreçte sınıf mücadelesinin nabzının tutulamaması, onlara önderlik edilememesi işçilerin yeterli güçteki bir tepkiyi gösterememesine neden olmaktadır.

Düzenin medya silahını etkin kullanarak insanları yalnızlaştırıp bencilleştirmesi, işverenlerle ve muhbirlerle birlikte çalışan düzene yamanmış sendika yönetimlerinin tavrı, her türlü yolla emekçileri kendi içinde bölme yöntemleri ve sermayenin militarist yüzünü tehditkar bir tarzda emekçi yığınlara göstermesi vb. sınıfın pasifliğinin diğer nedenlerindendir. Ancak sınıfı pasifleştirici bu tür etkenler kapitalizmin doğası gereği her zaman söz konusu olacaktır. Önemli olan bu etkileri kırarak (ki bu ancak etkin bir siyasal faaliyetle mümkündür), sınıfı aydınlatmak, ona yol göstermek, devrim ve sosyalizm yolunda sınıfı militanlaştırmaktır.

Radyo-TV Üst Kurulu'yla amaçlanan ne?

Medya tekelinin gedikleri kapanıyor

Radyo Televizyon Üst Kurulu'nu düzenleyen bir yasa kabul edilmiş bulunmaktadır. Üst Kurul DYP ve ANAP tarafından oluşturulmuştur. Önemli olan bu yasanın tek tek maddelerinden çok, bu yasaya neden ihtiyaç duyulduğudur. Yasayı esas olarak bu yönüyle incelemek gerekiyor.

Radyo ve televizyon, medyanın en önemli unsurlarındandır. Bu kurumlar, burjuvazinin en önemli propaganda araçları konumundadırlar. İşlevleri bakımından çok yönlü etkinlikleri sözkonusudur. Görsel ve işitsel özellikleriyle son derece etkileyici araçlardır. İdeolojik, siyasal ve kültürel propagandanın, görsel-işitsel duyumları bombardımana tutarak toplumu derinden şekillendirmenin aracı olarak çok önemli bir işlevi yerine getirmektedir. İşte böyle bir araç, burjuva sınıfının elinde, toplumsal gelişmenin engeli, toplumsal yıkımın baş aktörü konumuna yükselmektedir. Bu yasayı, bir de bu gözle ele almak gerekiyor.

Burjuvazi, neden böyle bir yasaya ihtiyaç duydu ve herşeyden önemlisi neden '94 yılı içerisinde böyle bir yasayı gündemine soktu? Özel radyo ve TV'ler dört yıldır, TRT ise 35 yıldır yayın yaşamını sürdürüyor. TRT'nin bu süre boyunca burjuva sınıfın denetiminden bir an bile uzaklaştığı düşünülemez. Özel radyo ve TV'lerin de burjuvazinin şu ya da bu kesimine ait olduğu düşünüldüğünde, burada da bir problemin olmadığı açıktır. Burjuva düzenin çıkarları her bakımdan garanti altındadır. Öyleyse ne değişmiştir de böyle bir yasaya ihtiyaç duyulmuştur? Pekala bugünkü mevcut düzenlemeyle de gereken denetim sağlanabilmektedir.

TRT'nin bir devlet kuruluşu olduğu herkesçe bilinmektedir. Özel radyo ve TV'lerin durumu ise görünüşte bambaşkadır. Özel TV'ler, devletin dışında, "sivil bir kurum" görünümündedir. Özel radyo ve TV sahipleri ile devlet arasındaki bağların görülebilmesi, sıradan bir gözün işi değildir. Bu durum, devletin arkasındaki burjuva sınıf egemenliği, devletle kapitalist özel mülkiyet ilişkileri arasındaki bağ anlaşılmadıkça kavranamaz. Üstelik burjuvazi, yine bu araçları kullanarak kendi sınıf çıkarlarının cisimleşmiş ifadesi devletle özel radyo, TV sahipleri arasındaki dolaylı bağın görülmesini zorlaştırmaktadır. Böylece devletin tüm toplumun üstünde ve tüm sınıflara hizmet eden bir araç görünümünü özellikle öne çıkararak ideolojik saldırısına yeni boyutlar eklemektedir. Oysa aradaki bağ, yalnızca ideolojik, siyasal, kültürel değil, aynı zamanda organiktir. Bugün burjuva sınıfa mensup unsurların bizzat devletin yönetiminde yer alması ve medyanın doğrudan patronları konumunda olmaları artık açık ve bilinen bir olgudur.

'94 yılı, sınıf mücadelesinde kritik bir dönemi anlatmaktadır. Türkiye kapitalizminin yapısal krizi bu yıl açık bir biçimde suyüzüne çıkmıştır ve artık gizlenemez boyutlarda seyretmektedir. "Kara Çarşamba" ile gündeme giren ve borsa ile banka piyasasını derinden sarsan kriz, kısa zamanda sanayi alanına da içine almış, tüm toplumu içine çeken bir girdaba dönüşmüştür. Buna paralel olarak siyasal ve toplumsal bunalım da derinleşmektedir. "Yönetememe" artık somut bir olgudur. Alevler tüm toplumu sarmaktadır. Bu koşullarda burjuvazi, egemenliğini kaptırmamak ve tarihin çöplüğüne atılmamak için son derece "titiz" davranacaktır. Devrim, karşıdevrimi güçlendirerek ilerler. Toplumsal bunalım, toplumsal ayrışma ve saflaşmayı da netleştirerek derinleşir. Burjuvazi, gelen devrimci dalganın ayak sesleriyle sarsılıyor. Bu nedenle tüm iplerin daha emin ellerde toplanmasını, baskının yoğunlaştırılmasını istiyor.

İşte, Radyo, TV Üst Kurulu'na ilişkin yasa bu dönemde ve 5 Nisan Kararları'nın ardından yürürlüğe konuluyor. Bu kurumu denetlemek demek, devrimi denetlemek anlamını taşıyor. Ayrıca bu alandaki boşluktan devrimci güçlerin yararlanmasının önünü de kesmek istiyor. Örneğin PKK'nın bu alanı kullanma olasılığına karşı da bir barikattır bu. Yeni demokratikleşme paketi henüz açıldığı haliyle, Kürt diline ve kültürüne ilişkin belli bir serbestiyet sağlayacağını vaad ediyor. Bu, kendisini radyo, TV alanında da yansıtacaktır. Bunun denetlenmesi şansa bırakılmak istenmiyor. Buna paralel olarak, gelişen işçi hareketini ve toplumsal muhalefeti denetim altına almanın önemli alanlardan birisidir burası. Bu nedenle de böyle bir kurula ihtiyaç duyuyor. Olağanüstü yetkilerle donatılmış bir nevi sansür kuruludur bu. Burada, TRT-Özel RT tartışması yapmak, bu kurulun esas

işlevini gizlemek anlamına geliyor.

Bugün değişen yapısal krizin daha da derinleşmesi, toplumsal hareketliliğin artmasıdır. Buna karşı şimdiden önlem alınması gerekiyor. Buna ilişkin bir önlem de üst kurula ait bu yasadır. Bir diğeri, özel radyo ve, TV'lerin çok çok sınırlı - bir iki- "taşkınlık"larını dizginleme gereğidir.

Burjuvazi, bu yeni dönemde önlemini artıracak ve kendi krizini üretici güçlerin yıkımıyla sonuçlanacak bir toplumsal yıkımla atlatmaya çalışacaktır. Bu nedenle daha fazla denetim, daha fazla terör gerekecektir. İşçi sınıfı da, buna ilişkin kendi önlemlerini, kendi hazırlıklarını tamamlamak durumundadır.

Bu bunalımdan muzaffer bir sınıf olarak çıkması, yıkımı burjuvazinin sırtına yıkması bu hazırlığa bağlıdır. Bu dönem, partiye ulaşma olanaklarını ve partinin ilk güçlerini komünistlere verecektir. Devrime bir adım daha yaklaşmanın yolu, bu dönemi gereğince değerlendirmeye bağlıdır. Tüm güçler bunun için seferber edilmeli ve enerji yoğunlaştırılmalıdır.

Kamu Çalışanları
Genel Grev-Genel Direnişe!..

Kamu çalışanları bu yazı da yoğun bir eylemlilikle geçireceğe benziyor. Daha şimdiden bunun ilk belirtileri görülmeye başladı. Doğrusu, sermaye devleti dahil hemen herkes kamu çalışanlarının sokaklara taşan öfkesini beklemekteydiler. Yıllardır derin bir sefalete sürüklenen kamu çalışanlarına, son saldırı paketi de ciddi bir darbe vurdu. Hükümet İMF'nin emirleri doğrultusunda ücretlerin dondurulmasından sözetmeye başladı. Üstelik saldırılar bundan ibaret de değildi. Kamu çalışanlarının lojman, servis, öğle yemeği vb. gibi sosyal hakları tırpanlanmaya başladı. Kısacası kamu çalışanları tarihlerinin en büyük saldırısıyla karşı karşıyalar. '90 yılından beri sürdürdükleri mücadeleyi daha da yükseltmekten başka çareleri yok.

DYP-SHP koalisyonu kamu çalışanlarının sendika hakkını yasallaştıracağından söz ederek, bunu önemli bir "reform" olarak sunuyor. Hatta sendika hakkının, adına "demokratikleşme paketi" dedikleri ne idüğü belirsiz paketin en önemli maddelerinden biri olduğu propagandasını yapıyor.. Oysa kamu çalışanları sendikaları çoktandır kurulmuş durumda. Şimdi onlar için temel sorun, grev ve toplusözleşme hakkını elde etmek, sermayenin son saldırılarını püskürtecek örgütlü ve militan bir mücadele vermektir.

Soruna düzen cephesinden bakıldığında, ortaya çıkan durum şudur: Sermaye iktidarı bir kamu çalışanları sendikası yasası çıkarmayı düşünmektedir. Kuşkusuz bu sözde bir sendikalar yasası olacaktır. Bir devrim ülkesi olan Türkiye'de, sermaye iktidarı, kamu çalışanlarının grev hakkını elde etmesin en alabildiğine korkmaktadır. Zira ekonomik bunalımın batağında debelenen sermayenin güçlü bir baskı aygıtına, tıkır tıkır işleyen bir devlete ihtiyacı vardır. Bugün onun devlet aygıtı içinde en küçük bir "başağrısı"na bile tahammülü yoktur.

İktidar, iki buçuk yıldır bir yandan her türden baskıyı sürdürürken, öte yandan da sendika yönetimlerini kazanmaya, onları kendi denetiminde tutmaya çalıştı. Bunda da belli bir başarı elde ettiği kuşkusuzdur. Ancak sendika yöneticileri henüz kendi tabanlarını sermaye iktidarının istediği doğrultuda dizginlemekte yetersiz kalmaktadır. Bazı şubelerdeki devrimci yöneticiler de merkez yönetimlerin taban üzerinde yeterli denetim kurmalarına engel teşkil etmektedirler.

Bugün gelinen noktada grevsiz, toplusözleşmesiz bir yasa kazanılmış mevzilerden geri düşmek anlamına gelecektir. Bu yasa, sendikaları bir takım kurallarla pranga altına alacaktır. Başka da bir işlevi olmayacaktır.

Kamu çalışanları, sermayenin saldırıları karşısında daha örgütlü ve daha militan bir mücadele ortaya koymalıdırlar. Onlar son birkaç yıldır, hakların döğüşerek alınacağını bizzat pratikte öğrendiler. Bugün varolan sendikalar bunun göstergesidirler. Kamu çalışanları hükümetin ortaya attığı kırıntılara kanmamalıdırlar. "Sendika" adında bir demek değil, grevli-toplusözleşmeli sendika istemelidirler.

Kamu çalışanlarının en yakın müttefiki işçilerdir. Sermayenin saldırılarını püskürtecek en önemli silahları ise genel grev-genel direniş...

SHP: Çürüyen düzenin çürük koltuk değneği

Sermaye iktidarı egemenliğini sürdürebilmek için yalnızca teröre başvurmaz. Kitlelerin beyinlerini bulandırmak, umutlarını sömürmek için de bazı kurumlara gereksinimi vardır. Bunların başında da sosyal-demokrasi gelmektedir.

Sosyal-demokrasi kapitalist sömürünün üstünü örterek bunu yığınlardan saklamaya çalışır. Toplumdaki eşitsiziklerin sorumluluğunu burjuva sağa yükler. Mutlu ve sömürüsüz bir dünyanın düzen içi koşullarda, örneğin yalnızca kendilerinin iktidara gelmesiyle sağlanacağını iddia eder.

Derin bir ekonomik kriz içerisinde bulunan ülkemizde sosyal-demokratlar tarihsel rollerini, tam da düzenin ona biçtiği misyona uygun bir şekilde oynamaktadırlar.

1991 erken genel seçimleri sonrasında kurulan DYP-SHP koalisyonunun en önemli vaadi "demokratikleşme" idi. Şeffaf karakollar, memurlara sendika, 12 Eylül rejiminin tüm olumsuz izlerinin silinmesi, herkese ücetsiz sağlık, bir ev, bir araba vb. seçim meydanlarında en çok duyulan sözlerdendi. Oysa gerçekte, yükselen Kürt ulusal hareketi, derinleşen ekonomik bunalım düzeni tam bir çözümsüzlükle yüzyüze bırakmıştı. O dönemde komünistler hiç bir hayale kapılmadan şunları belirtmekteydiler:

"Burjuva düzen; iktisadi ve siyasi alandaki tıkanıklıklarını aşabilmek amacıyla, başarısı sömürünün ve terörün düzeyini arttırmaya dayalı bir dizi yeni açılımlar gerçekleştirmek sorunuyla yüzyüzedir."

"Bütün demokrasi havariliğine karşın anti-terör yasasının kaldırılmasına yönelik hiç bir adım atılmıyor olması, demokratikleşme mistifikasyonu ile dizginlenemeyen kitlelerin karşısına yine tek bir yöntemle, yoğun bir devlet terörüyle çıkılacağının işareti kabul edilmelidir." (*Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi*, Eksen Yayıncılık, s.115-116)

O dönemde sermaye iktidarı, hükümete sosyal-demokratları da alarak terörist kimliğine insancıllık maskesi takmaya çalıştı. Ancak üç beş ay geçmeden maskesi düştü. Yargılı-yargısız infazlar, Kürdistan'daki katliamlar görülmedik boyutlara ulaştı. Devrimcilerin katledilişini bizzat izleyen insan haklarından sorumlu devlet bakanı bir SHP'liydi.

Türkiye'de parlamenter rejim iflas etmiştir. Ülke, sermaye düzeninin çıkarları doğrultusunda, MGK, MİT ve polis şefleri tarafından yönetilmektedir. Bu koşullarda klasik sosyal-demokrat politikaları/söylemleri kullanmak mümkün değildir. İktidardaki sosyal-demokratların lideri M. Karayalçın, kendi deyimiyle "çok sıkıntı çekmektedir". Kuşkusuz hem sermayeyi memnun etmek, hem de bu yoksulluk ve sömürü ortamında yığınların güvenini kazanmak kolay bir iş değildir. Başka bir deyişle sürekli taban yitiren sosyal-demokratlar kendilerini sermayeye "kurban" etmek zorunda kalmışlardır.

M. Karayalçın ne kadar çok terörist yakaladıklarını anlatarak "başarı"larını kanıtlamaya çalışmaktadır. Dahası "İş Güvencesi ve İşsizlik Sigortası Yasası"ndaki ikiyüzlülükleri bir yana, "biz zaten teknolojik ve iktisadi gerekçelerle işten çıkartmalara karşı değiliz" diyecek kadar arsızlaşmışlardır. Devletin uyguladığı yoğun terör ve baskıya sözde de olsa "karşıyız" demek bir yana doğrudan suçortaklığını yapmaktadırlar. Sermayenin bütün saldırılarını harfiyen kabul etmektedirler. 5 Nisan saldırı paketine hiç bir itirazları yoktur. Sermaye sınıfı bile 5 Nisan Kararı'nın "yoksul kesimler için sıkıntılar" doğuracağını itiraf etmek zorunda kalmışken, SHP kraldan fazla kralcı kesilebilmektedir.

M. Karayalçın hükümette ne işe yaradığını kendi ağzıyla şöyle itiraf etmektedir: *"İstikrar ve İMF sözcükleri benim tabanım için düşünülebilecek en olumsuz şey. Ben bu sözcükleri kullanarak, paketin sosyal-demokrat kitleye, işçi sendikalarına benimsetilmesi gibi belki de yaşamımda en çok zorlandığım ve en çok zorlanacağım bir yükü yüklenmiş durumdayım."*

Ucuz ekmek kuyruklarının ortaya çıktığı, son beş ay içinde 400 bin işçinin açlığa terkedildiği, her türlü mala zam yapıldığı, emeklilerin maaşlarının dahi ödenmediği bir ülkede Karayalçın'ın işi gerçekten de oldukça zordur! % 400 faizle hazine bonolarının cömertçe sermaye çevrelerine dağıtıldığı bir ülkede, "ilk kez bir istikrar paketi, yükü çalışanların sırtına yüklenmemiştir" diyebilmek için doğrusu kayış gibi bir surata sahip olmak gerekir.

Muhalefette iken "eşit bölüşüm", "sosyal adalet" vb. gibi kavramları dilinden düşürmeyen ve bu şekilde emekçi oylarını alan SHP'nin bugün neredeyse tüm taban desteğini yitirmiş olmasında şaşılacak bir şey yoktur.

Sosyal-demokrasi, sermayenin devrime karşı kalkanıdır. Onu etkisizleştirmenin yalnızca tek yöntemi vardır: Devrimci militan mücadeleyi yükseltmek, sınıfın politik öncüsünü yaratmak...

Yıllar sonra İskenderun

İskenderun mücadele açısından stratejik öneme sahip olduğunu geçmişteki deneyimi ile göstermiş bir kent. '70'li yılların başında ağır sanayide önemli bir adım olarak kurulan bir işletmeler kompleksinin, çimento, gübre, çelik, liman ve diğer küçük işletmelerden oluşan organize sanayiin de bulunduğu, proletaryanın önemli bir yoğunlaşma odağı. İskenderun etnik ve dinsel mozaik olarak çeşitli kültürel zenginliklerin buluştuğu bir kent. Geçmiş devrimci mücadelede yer almış tüm siyasal oluşumları beslemiş bir yer.

Sanayileşmenin atılım yılları olan '60'lı yıllarda, Anadolu'nun ve Kürdistan'ın proleterleşmiş yığınlarını doğal olarak sanayileşen kentler kendine çekti. Bu sanayiide konumlanacak yeni proleter adaylar, şehirde yaşayan, sanayii ile dolaylı ilişkilenmiş, teknolojiyi algılamış ya da kısmen eğitilmiş insanlar değildi. Tarımsal becerilerinin dışında başka bir özelliği olmayan, toprağa özlemini yenememiş, Anadolu'da "gurbetçi" diye adlandırılan ve her fırsatta köyüne özlem duyan, geleneklerine bağlı, dinsel motivasyonu gelişkin ve uzunca bir süre işçileşemeyen yığınlardı bunlar. Bölge halkının da tarımsal geçmişi nedeniyle neredeyse köylülerden oluşan fabrika işçileri ve bu atmosferde gelişen bir devrimci dinamizm...

Devrimci dalganın yükseldiği dönemde değişik siyasal akımların etkisinde kalmış sempatizan işçiler... Öte yandan, devletin özel olarak önemsediği ve oluşturduğu, oluşumuna olanak sağladığı faşist çeteler, dinci akımlar.

Bu zıtlıklar bir arada yaşanıyor. Her kesim kendi örgütlenmesini yapıyor ve her tarafta olduğu gibi boyutları oldukça büyük, ama daha çok sığ bir anti-emperyalist anti-faşist çerçevede bir mücadele gelişiyor...

Sonuçlarını birlikte yaşadık. Militanlaşmış yüzlerce devrimci zindanlardan ve işkencelerden geçirildi, ya da yaşamlarını başka alanlarda sürdürmek zorunda bırakıldı. Devletin vurucu güçleriyle oluşturduğu baskı ve şiddet aracılığıyla yarattığı depolitizasyon, tüm alanlarda kendini gösterdi. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi yeniden örgütlenmeyi hızlandıracak devrimcilerden yoksunluk, tam bir bozgun süreci...Tabi dünyadaki değişim ve oluşumların çok önemli etkileriyle durum daha da kötüleşti.

Burada da devrimci ihareketin yaşadığı tüm olumsuzlukları yaşıyoruz. En küçük demokratik örgütlenmelere bile devletin tahammülü yok. Dolayısıyla iletişim, etkileşim kısırlaştı. Sosyalist basının okur düzeyinde izlendiği, küçük küçük de olsa yeni ilişkiler kurma çabaları olduğunu da eklemeliyiz.

Böyle bir durumda Nisan ortalarında özelleştirme ve pahalılığı protesto mitingi, demokrasi platformu organizasyonu ile gerçekleştirildi. Platforma Türk-İş, DİSK, Hak-İş ve Kamu Çalışanları Platformu katıldı. Demokratik kitle örgütleri de bu oluşuma destek verdiler. Kültürel etkinlikler kapsamı dışında, '80'den sonra ilk defa geniş bir kitleye sahip sınıf ve emekçilerin örgütsel eylemliliği oldu.

Şehrin en kenarında ve halktan uzak bir yerinde toplanma yeri belirlendi Oradan kısa bir yürüyüş korteji oluştu, devletin güvenlik güçleri neredeyse katılanlar kadar bir katılımla toplanma yerine geldiler. Özellikle halk ile protestocular arasında bir duvar oluşturdular. Yaklaşık iki bin dolayında bir kitle katıldı.

Halk mitingte olay çıkacak diye polisçe korkutulmuştu.. Ayrıca sendika üyesi işçilerin de tedirgin olarak olanları uzaktan izlemeyi tercih ettikleri görüldü.

Sloganlar daha önce güvenliğe bildirilen sloganlardı. "Özelleştirmeye hayır!", "İşçiyiz haklıyız, güçlüyüz!" vb. Konuşmacılar sendika başkanlarından oluştu. Türk-İş bölge temsilcisi, tam da Türk-İş'e yaraşır tarzda şoven, mücadeleden uzak söylemleriyle sadece yüzeysel eleştirilerle geçiştirildi.

Sonuç olarak yıllar sonrası ilk defa bir mitingi yaşayabildik. Olumsuzluklarına rağmen birlikte mücadele edebilecek güçler yana yana gelebildiler, korku belirli oranda kırıldı. Kitle örgütleri kendi örgütselliklerini tanıyabilme ve ilişkilerinin düzeyini ölçebilme olanağını buldular.

Geleceğe umutla bakıyoruz. İnanıyoruz ki bu geçiş süreci derslerle doluydu, bunu belirli oranda aldık. Hastalıklarımız tespit edildi, tedaviye ise henüz yeterince geçemedik. İdeolojik olarak önemli gelişmeler sağlandı, bunu henüz yeterince politikalaştıramadık. Kendi gerçeğimizi görme olgunluğuna yaklaştığımızı, sınıfları, çelişkileri, krizleri çözüm ya da çözümsüzlükleri kavrama yolunda geliştiğimizi düşünüyoruz.

D. İşçi/İskenderun

MK Değerlendirmeleri-IV

Siyasal faaliyetin zaafları

Örgütümüzün Olağanüstü Konferans'ı izleyen dönemde yaşadığı örgütsel toparlanma ve gelişme, Merkez Yayın Organı'nda bugüne dek değişik vesilelerle ele alındı. *'94 Dönemeci* başlıklı başyazıda bunun geride bırakılan bir yıllık süre için kısa fakat özlü bir bilançosu da sunuldu.

Örgütün bu süre zarfında önemli bir gelişme yaşadığı yeterince açıktır. Fakat artık bunun üzerinde daha fazla durulmamalıdır. Dikkatler, değerlendirme ve tartışmalar, örgütsel alanda önümüzde duran yeni görevlere ve daha da önemlisi, sürmekte olan sorunlara yöneltilmelidir. Komünistleri başarılarından çok yetersizlikleri, gerçekleştirdiklerinden çok önlerinde duran görevler ilgilendirmelidir. *'94 Dönemeci* yazısının perspektifi de zaten budur. '93 yılı içine sığdırılan gelişmeyi özetleyen bu yazı, tüm bunlar yeni gelişme sürecinin sadece **bir ilk basamağı** sayılmalıdır diyerek, şöyle devam etmektedir:

"Bu adımların kendi içindeki öneminden çok, bunların hazırladığı, koşulladığı ve kolaylaştırdığı yeni gelişme sürecidir asıl önemli olan. Bu ise henüz önümüzde uzanan dönemin sorunudur. '94 yılını iyi değerlendirmenin, onu gerçekten kazanmanın, hareketimizin gelişmesinde ve öncü parti niteliğine ulaşmasında gerçek bir dönüm noktası haline getirmenin önemi de, burada ifade bulmaktadır."

Bu değerlendirmeyi izleyen dönemde örgütsel durumumuza ve siyasal faaliyetimizin sorunlarına ilişkin olarak MYO'da yayınlanan tüm temel yazılar da bu perspektife dayalıdır. Aynı şekilde, bir süredir yayınlanan *MK Değerlendirmeleri* ile MK'nın somut yönlendiriciliği altında mahalli örgütlerde sürdürülen tartışmalar, bu çerçevede gündeme getirilen bir dizi yeni düzenleme ve somut planlama, tüm bunlar da bu perspektife dayalıdır ve bu somut amaca yöneliktir.

Peki halihazırda durum nedir? Yanıt için önce aşağıdaki parçayı dikkatle okuyalım:

"Diktatörlüğün sindirme ve yoketme saldırısı yığınların direnişi geliştirilerek göğüslenebilir ancak. Yığınların siyasal direnişini geliştirebilmek etkili ve ısrarlı bir siyasal çalışma demektir. Etkili bir siyasal çalışma ise gelişmelerin hızına ayak uydurabilmek ölçüsünde bir anlam kazanabilecek, beklenen sonucu yaratabilecektir.

"Olaylara yetişmek devrimci siyasal faaliyetin ve mücadelenin bugünkü en temel sorunlarından biridir. Olaylar hızlı bir biçimde seyrediyor. Gerek düzenin ve devletin teşhiri gerekse emekçi kitlelerin mücadeleye çekilmesi için geniş olanaklar ve önemli fırsatlar yaratıyor. Bu olanakları ve fırsatları zamanında ve en iyi şekilde değerlendirebilmek, yığınların politik eylemini, sermaye diktatörlüğüne karşı direnişini geliştirebilmek için zorunludur. Ne var ki bugünkü durumda bu bir yana, kendiliğinden patlak veren direnişlere, kitle eylemlerine müdahalede bile müthiş bir zayıflık var. Halihazırda devrimci hareketin genelinde durum, arkadan bakakalmak olmaktadır. Örgütsel zayıflık, kitlelerden kopukluk, politik perspektif ve pratik inisiyatifteki temelli zaaflar, bu sonucu doğurmaktadır. Eylemle, direnişle, fabrika işgaliyle anında örtüşmeyen bir müdahale, bir etkileme ve yönlendirme çabasından anlamlı ve kalıcı bir sonuç ummak olanaksızdır."

(...)

"Siyasal çalışma sözkonusu olduğunda, hızlandırılmış, yoğunlaştırılmış ve süreklilik kazandırılmış bir çalışma düzeyi tutturabilmek bugünkü temel sorunumuzdur.

"**Hızlandırma**, olayların hızına yetişmekle bağlantılıdır ve bugünkü durumumuza bu açıdan bakıldığında görünüm içkarartıcıdır. Bunu geride bırakmak için çaba ve hazırlıklar olmakla birlikte halihazırdaki durum budur.

Yoğunlaşma, iki anlamda; ilkin, faaliyetin siyasal kapsamı, araçlarının çeşitliliği ve temposu bakımından, ikinci olarak ise, seçilmiş alanlar ve birimlerde odaklaşma olarak. Seyrek bir tempoda ve belli bazı sorunlardan hareketle yürütülen faaliyet varlığımızı duyuracak, fakat onunla kalacaktır. Amaç varlığımızı duyurmak değil, yığınların bilincini ve örgütlenmesini geliştirmek, onları eyleme

sürüklemek, patlak verecek eylemlerine önderlik etmek gücü, konumu ve yeteneği kazanmaktır. Seçilmiş alanlarda ve birimlerde yoğunlaşmak ise tam da bu aynı nedenle gereklidir. Seçilmiş alan ve birimler üzerinde yoğunlaşmayan bir faaliyet bir kez daha bizi "duyurmak"la kalacaktır.

"Ve son olarak, **siyasal faaliyette süreklilik,** siyasal yaşam ve mücadelenin varolma koşuludur. Bir örgüt siyasal faaliyetini belli dönemlerde, özel bazı vesilelerden de yararlanarak kampanyalar halinde yoğunlaştırabilir. Fakat faaliyetin kendisi her zaman vardır, kesintisizdir, öyle olmalıdır. Belli fırsatlardan yararlanarak bir çıkış yapmak, ardından atalete girmek, uykuya yatmak, siyasal yaşam ve mücadelede çok temelli bir zaafın göstergesi olabilir ancak. Bu zaafın özü, gerçek bir siyasal hareket, bir siyasal örgüt olamamaktır.

"Olayların hızına yetişmek, müdahalede gecikmemek, örgütün her düzeyde, her çalışma alanı ve biriminde ideolojik bakımdan donatılmış, politik-pratik inisiyatif yönünden geliştirilmiş ve teknik altyapı bakımından kendine yeterli hale getirilmiş olmasına sıkı sıkıya bağlıdır. Olaylara anında müdahale, her çalışma alanındaki örgüt biriminin üstünü beklemeden ve üstüne bağımlı kalmadan (örneğin teknik yönden) anında davranabilme yeteneği ile olanaklıdır. İdeolojik donanım olayın politik anlamını ve sonuçlarını anında değerlendirebilmek, dolayısıyla doğru ve isabetli bir tutum alabilmek, inisiyatif ve teknik altyapı ise, buna bir uygulama gücü ve yeteneği kazandırabilmek için zorunlu koşullardır.

"Siyasal olayların ivme kazandığı bir dönemde etkili, sonuç alıcı bir siyasal faaliyet ile kitlelerin devrimci siyasal eylemini geliştirme görevi duruyor önümüzde."

Şimdi de bir soru: Bu satırlar ne zaman kaleme alınmış olabilir? İşaret edilen zaaflara ve ihtiyaçlara bakılırsa, bu zaafların ve ihtiyaçların bugünkü gerçekliğimizle çarpıcı bağlantısı gözönünde tutularsa, pek yakın bir zamanda olmalı, değil mi? Ya da belki de bu *MK Değerlendirmeleri*'nin ilk bölümlerinde?

Ama değil. Yakın zamanda bir dizi başyazıda ve yazıda, elbette bu arada *MK Değerlendirmeleri*'nde bu aynı sorunlar ele alındı. Fakat yukarıdaki satırları bir yılı aşkın bir süre önce kaleme alınmış olan *"Olayların Hız Kazandığı Bir Evrede Siyasal Faaliyette Yetkinlik"* başlıklı bir başyazıdan aktarıyoruz (sayı: 69, Mart '93). Buna rağmen siyasal çalışmada bugün de karşı karşıya bulunduğumuz temel zaaflarla, çözmemiz gereken temel sorunlarla, örgütsel faaliyet alanında bir an önce atılması gereken en temel adımlarla bu kadar çarpıcı bir biçimde örtüşmesi gerçekten dikkate değer.

Bunun üzerine biraz düşünmek gerekmez mi? Kuşkusuz! Biraz değil, enine boyuna, derinlemesine ve biran önce! Başta il organları olmak üzere tüm örgüt birimleri yapacakları ilk toplantılarda bu sorunu her açıdan tartışmalı, somut pratik sonuçlara ulaşmalıdırlar. Bir yılı aşkın bir süre önce en açık ve pratik biçimiyle ortaya konulan, fakat akıp giden altın değerindeki bir zaman dilimine rağmen hala da çözülemeyen bu köklü zaaf neye işaret olabilir? Bu soruyu yüreklilikle sormak ve bu alanda biran önce açıklığa kavuşmak şarttır.

Bizde bu tür zaafları "perspektif zayıflığı"na yormak kolaycı bir moda eğilimdir. Bunun perspektif zayıflığı ile dolaysız bağı elbette bir gerçektir. Fakat bu tür bir izahı pratik ataleti, politik duyarsızlığı ve elbette bu arada örgütsel beceriksizliği perdelemenin, ya da onu geri plana itmenin bir olanağı haline getirildi mi, tam da bu sayede sözkonusu zaafı süreklileştirmenin en kestirme yoluna da girilmiş olunur. Maalesef açık ya da örtülü olarak yapılan çoğunlukla budur. Saflarımızdaki bu sözde "ideolojik bakma" kolaycılığına, bu kolaycılığın arkasına saklanan konformizme bugüne kadar fazlasıyla prim verilmiş, bu ise sorunun pratik çözümünü hep sürüncemede bırakmıştır. Şunun artık net bir biçimde kavranması gerekiyor; hiç değilse gelinen aşamada, sorun artık ideolojik değil fakat tümüyle pratiktir. Sorun perspektifte değil fakat tümüyle davranıştadır. Elbette burada da "ideolojik" kapsama giren ciddi sorunlar vardır, fakat bu o kastedilen "perspektif zayıflığı" sorunundan tümüyle farklı bir sorunlar alandır. Ve artık örgütün daha ciddi ve etkili bir biçimde bu zaaflara vurmasının zamanıdır.

Olağanüsü Konferansı izleyen dönemde örgütün Merkez Yayın Organı'nda sürekli olarak siyasal gelişmelerle içiçe siyasal çalışmanın perspektifleri ve sorunları işlenmiştir. Yukarıda aktarılan parçalar hiç de bunun tek örneği değil, sayısız örnekten yalnızca biridir. Fakat bunlar çoğu kere yalnızca

okunmuş, genellikle "beğenilmiş", fakat anında çıkarılması gereken pratik sonuçlar ve görevler, bu çerçevede bir pratik planlama ve yönelim, bu planlamaya bir uygulama gücü kazandıracak bir teknik donanım (mahalli düzeyde ve tek tek birimlerde), tüm bunlar genellikle ortada kalmıştır. Bunun yerine alışılmış kısır ve sığ çalışma tarzı sürdürülmüştür. Büyük ölçüde onbeş günde bir gazete dağıtmakla ve belli önemli gelişmelere ya da örneğin 1 Mayıs türü olaylara denk gelen ve ancak çok genel bir içerik taşıyan merkezi bildiri, broşür, afiş, pul vb. materyalleri kullanmakla yetinilmiştir.

Ne var ki sözkonusu olan yığınların bilincini ve eylemini geliştirmek, onları mücadele içinde devrimcileştirmek temel göreviyle yüzyüze bir öncü devrimci örgütse eğer, bunlarla sınırlı ya da önemli ölçüde bunlardan ibaret bir çalışmayı siyasal çalışma saymak mümkün değildir. Bunlar bir genel dağıtım organizasyonuyla da pekala düzenli olarak yapılabilir. Ve unutmamak gerekir ki, dağıtım örgütü devrimci bir siyasal örgütte yalnızca yan ve yardımcı bir organizasyon demektir. Siyasal bir örgüt kendi çalışmasını, gündelik siyasal faaliyetini, normalde yardımcı bir siyasal organizasyonla sürdürülebilir işlere indirgerse eğer, burada temelli bir işlev sapması, bir kısır ve kuşkusuz dar pratik var demektir.

Gelişme süreçlerimiz üzerinde, bu çerçevede ilk ortaya çıkış döneminin büyük yoksunlukları ve dolayısıyla dayattığı kaçınılmaz pratik yükler üzerinde, bugüne kadar bir çok kez haklı olarak duruldu. Fakat bu dönem artık çoktan geride kalmıştır. Her zaman sahip olduğumuz gerçek siyasal pratik perspektifine pratikte artık nihayet gerçek anlamını ve kuvvetini kazandıracak bir çalışma tarzı koşullarına örgüt olarak çoktan beridir sahibiz. Tasfiyecilik tam da bunu görememenin, bu tür bir politik pratik yönelimde zorlanmanın ve sonuçta bundan kaçmanın bir ifadesi olmuştur. Tasfiyeciliğin eleştirisi, temel bir yönüyle de, bu tür bir pratikten yoksunluğun eleştirisiydi. Demek ki hiç değilse tasfiyeciliğin eleştirisi ve tasfiyesinden beri, demek oluyor ki en azından Olağanüstü Konferanstan bu yana, gerçek bir siyasal pratiğin yürütücüsü bir örgüt olma koşullarına sahibiz. Oysa bugün hala bu tür bir pratikten büyük ölçüde uzağız. Dolayısıyla bu, siyasal faaliyetin sorunları denildi mi, bugün kavranması gereken en temel ve acil halka durumundadır.

Biz bir siyasal örgütüz. Kitlelere önderlik etmek, onların mücadelelerini geliştirmek ve yönlendirmek bizim asli görevimiz, temel misyonumuzdur. Dağıtım ya da propaganda-ajitasyon, bunlar bizim faaliyetimizin yalnızca birer özel alanıdır ve asli görevimizin araç ve yöntemleridir. Faaliyetimiz bunlara indirgendiği zaman biz gerçek bir eylem ve kavga örgütü olma vasfını yitirmiş oluruz. Kitlelere belki hitap etmeyi belki yine sürdürebiliriz, fakat onların mücadelesinden uzak kalır ya da kopmuş oluruz.

Olayların hızına yetişmek sorunu üzerinde sık sık duruyoruz. Bu ne demektir? Hızdan, tempodan bugünün koşulları içinde ne anlaşılmalıdır? Belli bir basitleştirmeyi de göze alarak buna şöyle bir yanıt verebiliriz. Neredeyse birbuçuk yıldır onbeş günlük periyodlarla çıkan bir Merkez Yayın Organı'na ve bugün artık bunun yanısıra, yine onbeş günlük periyodlarla çıkan bir politik yayın organına sahibiz. Onbeş günde bir iki politik yayın, A veya B ilinde, C veya D biriminde birkaç günde bir, hiç değilse haftada bir bir bildiri demektir.. Ani gelişen bir olaya aynı gün, hiç değilse en geç ertesi gün müdahale edebilmek yeteneği demektir.

Onbeş günde bir iki temel politik yayını çıkartma temposuna ulaşmış bir siyasal harekette, bu son derece olağan bir gündelik siyasal faaliyet temposudur. Burada yalnızca birincinin hızı üzerinden ikinciye bakmakla kalmıyoruz. Merkezi organlar yalnızca hızlarıyla değil, fakat çok daha önemli olarak, politik içerikleri ve işlevleriyle de gündelik çalışmada bu tür bir tempoyu olanaklı kılmaktadırlar. Bu yayınlar gerçekten isabetli bir politik çizgiye ve düzeye sahip iseler, işlevlerini başarıyla yerine getirebiliyorlarsa, bu örgüt birimlerinin ve militanlarının hızlı bir müdahale için ideolojik-politik bakımdan düzenli olarak silahlandırılması demektir. Sorunlarda açıklık, görevlerde açıklık, hedeflerde açıklık demektir. Tüm bunlar ise hızlı davranabilme ve etkili müdahale için temel politik önkoşullar demektir. Zira bir çok kez vurguladığımız gibi, olayları anında, hızlı ve doğru müdahale etme yeteneği ile açık ve sağlam ideolojik-politik donanım arasında yakın ve dolaysız bir bağ vardır.

Alışkanlıkların gücünü kırmalıyız

Perspektifte sağlamlık, uygulamada yaratıcılık

Organ çalışması, önemi ve kapsamı vb. sorunlarda ortak bir bilincin örgütte yerleşiyor olması önemli bir ilk kazanımdır. Bir çok yoldaşın örgütsel yaşamda ve MYO sayfalarında sorunları bu temel üzerinde irdelemesi, eleştirilerini bu zemin üzerinden dile getirmesini, ortak örgütsel kültürün oluşmaya başladığına bir gösterge saymak gerekir.

Elbette, bu kadarı henüz bir ilk adımdır. İşlevine uygun pratik siyasal bir çaba göstermeden asıl anlamını da bulamayacaktır. Bu siyasal pratik, sınıfın devrimci öncüsünü yaratmanın, partili mücadele mertebesine ulaşmanın gerekleri gözetilerek hedefler saptamaya bağlı ele alındıkça işlevsel hale gelir. Bilinç/ortak kültür pratikte ete kemiğe büründürülme çabası içinde bir geleneğe dönüşür. Bilinç unsurunun geleneğin oluşmasına hizmet etmesi ancak pratik çabanın bir sonucu olabilir.

Ne var ki, bizde sorunun bu ikinci yanı henüz ciddi düzeyde aksamaktadır.

Organ kollektif bir mücadele ekibidir. Bileşimi fonksiyonların organik hale getirilmesine görev alanları arasındaki yalıtıklığın giderilmesine, bütünlüğün sağlanmasına hizmet eder. Bu anlamda o canlı bir organizmadır. Organ toplantısı, organizmanın kendini planladığı bir süreçtir. Planların hazırlandığı ana karagahtır. Ana karagahların planlananı uygulama geçirme sürecinde birçok ara karagah/mekan gerekli hale gelebilir. Planlamadaki aksaklığa müdahale etmek ve gidermek işleviyle yükümlü bu ara karagahlar (iki toplantı arası görüşmeler), genel plana tabi ve ona hizmet eder nitelikte ele alınabilir. Bu ikincisinin ana çalışma karagahının yerine ikame edildiği yerde, çalışmanın bütünlüğü bozulmakla kalmaz, hedefte sapmalar, araçta devre dışı kalma durumu ortaya çıkar. Gerçekte kollektif bir organizma olarak organ boşa çıkmış olur.

Adına organ denir toplantı yapmaz. Toplantı yapar karar almaz ya da alamaz. Kararlar alır uygulama gücü kazandırılmaz. Faaliyetini eldeki güç ve olanakları gözeterek planlayıp görevlendirmeye gitmez. Görevlendirmelerin ardından denetim ve dayanışma fonksiyonları devreye girmez. Kolektifin iradesine rağmen faaliyette bireysel tercih kararların yerine ikame edilir. Organ eleştirisi/müdahalesi, önerisi pratikte karşılığını bulmaz/gözetilmez. Görevlerin yerine getirilmesinde geniş bir insiyatif alanı kullanılmaz. Organın ya da yönetici organın karar ve direktifleri zaman geçirilmeksizin uygulama sürecine sokulmaz vb. vb. Bunların her biri kendi başına çalışmayı boşa çıkarmaya, aracı işlevinden alıkoymaya yeter de artar. Devrimci bir örgütte temel bir aracı ve işlevi boşa çıkarmanın bundan daha uygun bir yolu herhalde olamaz.

Kuşkusuz tüm bunları, örgüt yaşamımızda böylesine kaba biçimlerde yaşandıkları için sıralamadık. Vurguları bilerek ve kasten uç noktalardan yaptık. Ne ki, örneğin organ çalışmasının anlamı, kapsamı, önemi vb. ilişkin yazılan, tartışılan ve görünüşte hemfikir olunan onca şeye rağmen, hala da ciddi aksamaların olması son derece düşündürücüdür. Bu nedenle de örgüt yaşamımızda hala çok şeylerin aksadığı ve bunlara derhal müdahale edilmesi gerektiği açıktır.

Örneğimizden devam edelim. Örgütsel perspektifte zayıflığın ve ilkel ama örgüt güvenliği bakımından son derece riskli bir pratikte ısrardan başka bir anlamı olmayan bu aksaklığın izahında en beylik gerekçe şimdilerde "mekan sorunu" olarak gösterilmektedir. Hatırlanacaktır, bir dönem öncesine kadar da, güçlerin sınırlılığı ya da pratik sorunların yoğunluğu gerekçe olarak gösteriliyordu. Daha gerilere gidilirse, örneğin İzmir'deki tasfiyeci pratikte görüldüğü gibi, hiçbir ciddi yapılanmaya gitmeden, yalnızca bir kaç ayda bir tüm ilişkileri bir araya toplayarak birkaç saatlik bir propagandayla işi idare etme yoluna gidiliyordu. Bunların tümü de sonuçta çevreci ve amatör bir zihniyetin pratikteki yansımasıydı.

Mekan sorunu! Düzinelerce devrimci ile ilişki içinde olan, yaratmasını bilen bir devrimci kadro ya da organ için bu gerekçenin ömrü 24, bilemediniz 48, çok çok 72 saattir. Kitle bağlarının zayıflığı bir neden olarak gösterilemez. Zira sorunun çözümü bugünkü imkanlar dahilinde olanaklıdır. Bir dönemdir kurumlaşmada kalıcı adımlar atma acil

görevini ortaya koymuş ve atılması gerekli ilk adımları saptamıştık. Kaldı ki, kitle bağlarının zayıflığı bir gerçek olsa bile, böyle bağları kurmak, güçlendirmek ve bunları birer olanağa dönüştürmek diye bir görev var. Teknik görevleri gereği nispeten yalıtık olan yoldaşlar dışta tutulursa, her biri en azından 8-10 aylık bir süredir organ yaşantısı içindeki yoldaşların böyle gerekçeleri de tutarlılıktan yoksundur. Ailesini ve çevresini eğitmek ve örgütlemek, devrimci fedakarlığa hazır hale getirmek görevini bir yana bırakalım. Bir sınıf devrimcisi işçi ve emekçilerden oluşan bir sosyal çevreye ulaşmak, bu çevreyle ilişkilerini politikleştirip olanağa dönüştürmekle yükümlüdür. Sınırlı sayıdaki örnekler dışta tutulursa, ilişki içinde olduğumuz bir çok işçi, emekçi ya da dost evlerinden geçildiği halde neden hala şunu söyleyemiyoruz? İşte bu evden bir devrimci geçmiş! Bir devrimcinin görevi olanaksızlığı yenebilmek, yapılamaz denileni yapmayı başarmaktır. Gerekli tek şey ise bir kez daha sınıf devrimcisinin bir özelliği olan perspektifte sağlamlık, uygulamada canlı, yaratıcı ve ısrarlı olmaktır.

Aksaklığın gerçek nedeninin ileri sürülen gerekçeler olmadığı açıktır. Sorun, perspektiflerin yaşama yön verir hale getirilememesiyle ilgilidir. Perspektifin politik kişiliklere, işleyiş anlayışına, bakışlara sinmesindeki zayıflıktır. Tam da bu nedenle dönüp eskiye sarılmaktır. Alışkanlıkların gücü, çevreci, şekilsiz ve dağıtıcı pratikte ısrara götürmektedir. Devrimci örgüt yaşamının egemen hale gelmeyişinin bir boşluk yaratması ve bu boşluğun çevreciliğin hızla doldurması doğaldır. Zira yaşam sürmektedir, boşluk tanımamaktadır. Bu yaşamı birşeylerin doldurması kaçınılmazdır. Devrimci çalışma tarzı boşluğunu, alışılmış çevreci tarz ve yöntemlerin kendini yeniden ve belki yeni biçimler altında üreterek doldurması kaçınılmazdır. Bugüne kadarki uygulamalarımızda eleştirdiğimiz dar pratikçiliktir bu. Bu tarz gündelik işlerin koordinasyonu için yoğunlaşmış bir sokak trafiğini kaçınılmaz hale getirir. Bu da örgütsel çalışma sayılır ve sanılır! Oysa bu şekilsiz bir amatörlüktür. Düşman takip ve saldırısı için uygun bir zemin yaratacağı, kısa yoldan sonuç alma gibi riskleri çoğaltacağı gibi, ilişkilerde ve görevlerde yoğunlaşmayı da engeller. İlişkilerde verimsizlik başlar. Propaganda faaliyetinin etkisiyle belli güçler kazanılsa bile, ilerletilemeyen, örgütlenip harekete geçirilemeyen bu güçler çoğu kere geriye düşmeye, dağılmaya mahkum olur. Bu hep kendini tekrarlayan bir sürece dönüşür. Bu pratikle ne örgütsel faaliyet gelişip yetkinleşir, ne de çalışmada bir derinlik sağlanabilir. Sonuç olarak "siyasal çalışma" adına yapılan da, propaganda materyallerinin dağıtımı ve işlerin koordinasyonu olarak kalır.

Profesyonelleşmeyi hedeflemeli ve ona ulaşmayı mutlaka başarmalıyız

Örgüt yeteneklerin organik bileşimidir. Örgütsel faaliyet bu yeteneklerin bilinçli, disiplinli ve belli esaslara göre düzenlenip seferber edilmesidir. Organ bu tip bir faaliyetin yalnızca aracıdır.

Organ profesyonel bakışın ürünü olarak şekillenmekte olan kadroların organik bir bileşimidir. Profesyonellikten anlaşılması gereken ise, başka bir işi olmaksızın tüm zamanını devrime adamak değildir yalnızca. Bu onu alabildiğince daraltmak dahası asıl anlamını kaybettirmektir.

Siyasal-örgütsel çalışmada profesyonellikten asıl anlaşılması gereken, toplam yeteneklerin fonksiyonlar gözetilerek istihdam edilmesidir. Diğer bir deyişle işlevlere uygun kadro yetiştirme, konumlandırma sorunudur. Bu işlevsel bir siyasal-örgütsel çalışmanın vazgeçilmez bir önkoşuldur.

Profesyonellik devrimci bakışaçısını ve anlayışını sindirmek ve onu pratikte bir tarz olarak gerçekleştirmektir. Kendini belli tipte bir devrimci çalışmaya verebilmektir.

Profesyonellik sorumlu bir kimlik demektir. Örgüt çalışması organik bir bütün olduğuna göre, organizmanın herhangi bir alanındaki bir aksama bütünü de etkileyecektir. Ya da tersinden, işlevlerin en uygun bir tarzda ve belirlenmiş zaman diliminde yerine getirilmesi, toplam çalışmanın verimini artıracaktır. Bu bir fabrikadaki çalışmanın bütünlüğüne benzer. Çeliği biçimlendiren tornacı ile civatayı sıkan işçi aynı sürecin değişik işlerini yapmaktadır. İş sürecindeki bir uyumsuzluk, banttaki bir aksama, önbölümlerde işlerin yığılıp kalmasına, sonrasının ise atalete düşmesine neden olur. Ya da tersinden, bantın aksamaksızın işlemesi, çalışma ahenginin bir düzen kazanmasını sağladığı gibi verimliliği de artırır.

Profesyonelin yetenekli olması yetmiyor, aynı zamanda yeteneklerini seferber etmesi de gerekiyor. Profesyonel bir devrimci işi üstlendikten sonra onu derinlemesine incelemek, hazırlamak ve sonuna kadar götürmekle yükümlüdür. Sözgelimi fabrika biriminden sorumlu olan bir devrimci kadro, fabrikadaki çalışmanın nasıl derinleştirileceğini, ilişkilerin nasıl ve hangi yol ve yöntemlerle kurulup

geliştirileceğini, özel durumda hangi özgül sorunun işleneceğini, vurgunun ne yönde yapılacağını belirlemek, çalışmasını ilerletmek sorumluluğuyla yüz yüzedir. Sonuçlarını toparlamak, organında tartışmak, kollektifin eleştiri ve önerilerini dinlemek, varsa yardım talebini dile getirmek, aynı çalışmanın doğal bir parçası olarak algılanmalıdır. Bir dağıtım görevlisi materyallerini alıp, güçlerini organ inisiyatifi dahilinde ayırıp düzenledikten ve işlerini planladıktan sonra, artık kendini çalışmasını gerçekleştirmeye verir. Aracı, alanı, güçleri, zamanı bellidir. Gerisi pratik becerinin işidir. Giderek geliştirmek sorumluluğu kendisinindir. Ara dönem organizasyonu (yardım, ek materyal talebi vs.) özel bir pratik yoğunlaşmaya yolaçmayacak tarzda önden düzenlenir. Bir teknik görevli, gerekli imkanları hizmetine aldıktan sonra, işinde daha da yetkinleşmeyi, yeteneklerini güçlendirmeyi, işini en kısa zamanda ve en iyi tarzda yapmayı bir sorumluluk olarak görür. Daha genelde ifade edilirse; bir organ, çalışmanın bütünlüğünü gözetmeyi, merkezi faaliyeti ve politikaları alanındaki çalışmada özgülleştirmeyi, kendisini tam donanımlı ve işlevsel kılmayı, güçlerini eğitip harekete geçirmeyi, aksamalara mahal vermeden en seri tarzda harekete geçirmeyi, fonksiyonları başarıyla birleştirmeyi varlık koşulu sayar.

Devrimci çalışmanın çok yönlülüğünün çeşitli yetenekler gerektirdiği açıktır. Kadrosal birikimi henüz sınırlı bir hareket olduğumuz ise bilinen bir gerçektir. Görevleri hayli kapsamlıdır. Siyasal çalışmanın ihtiyaçları güçlerimizi hayli zorlamaktadır. Peki o halde sınırlı güçlerle kapsamlı bir faaliyeti örgütlemek, bunu tam da siyasal-örgütsel faaliyeti profesyonelleştirecek tarzda başarmak olanaklı mıdır?

Henüz şekillenmekte olan bir örgütüz. Şekillenme sürecinde dörtbaşı mamur bir çalışma düzeyi beklemek gerçekçi olmaz. Yetkin bir siyasal-örgütsel çalışma, bu düzeye uygun bir kadro birikimini gerektirir. Biz ise bu birikimi oluşturma sürecindeyiz. Öyleyse, komple bir faaliyetin ihtiyaçlarına cevap verecek güçleri devşirme, yetenekleri bulup çıkartma, kadrolaşma ve konumlandırmada bunu gözetme ve her bir potansiyele bu gözle bakma sorumluluğuyla yüzyüzeyiz.

Herbirinin her çeşit işle uğraştığı, çeşitli işlerin görevlilerince aksatıldığı, başka bazılarının aksaklığı gidermek için kendini paraladığı ve belki de bu nedenle kendi alanını boşalttığı, belirlenmiş bir görev ve sorumluluk alanının somutlanmadığı bir çalışmayla, yetkin bir siyasal faaliyet kapasitesine ulaşamayız. O halde çalışma tarzında ve görev dağılımında bunu gözetmeli, konumlandırmayı yetkinleşecek tarzda düzenlemeliyiz. Aksaklıklara mahal vermemeli, sorumlularına tahammül göstermemeli, bu anlamda iç mücadeleye önem vermeliyiz. İç mücadelenin ise hem güçlenme ve hem de arınmanın bir aracı olduğunu hep akılda tutmalıyız. Bir zayıflığa verilen her prim, bu zayıflığın daha da derinleşmesine ve kökleşmesine yolaçacaktır.

Bugünkü gerçeklik içerisinde birçok fonksiyonu kaçınılmaz olarak aynı kadroların omuzluyor olması bir zorunluluk olarak çıkabiliyor ortaya. Fakat gide gide fonksiyonları ayrışan, görev alanları net çizgilerle çizilmiş, hesap verme ve sorma alanları belli olan bir organizasyon ve çalışma düzeyi yakalamak, bunun güçlerini bulup çıkarmak da aynı oranda bir zorunluluktur. Bu kadrolaşmada gözetilmesi gereken bir hususdur ve mevcut (ya da potansiyel) güçlere bu gözle bakmayı gerektirir.

Sözgelimi, bir örgütçü olarak işe yaramayan bir kimse bazen bir eylem adamı, ajitatör olarak son derece değerli olabilir. Kesin gizli çalışmada iyi olmayan birisi, birikimi itibarıyla yetkin bir propagandacı olarak iş görebilir. İyi kitle ilişkilerini geliştiren bir yoldaş, dönüştürmede, örgütleyip harekete geçirmede yetersiz kalabilir. Kitle ilişkileri geliştirmede zorlanan başka bazı yoldaşlar örgüt işlerine başarılı olabilir. Yığınlarla karşı karşıya bir siyasal çalışmada zayıf olan gizliliğin en zor koşullarının dayanma gücü göstererek baskı, dağıtım, istihbarat, evrak, mali kaynak sağlama gibi konumu itibarıyla daha zor olan alanlarda kritik bir işlevi yerine getirebilir.

Bunu gözeterek tüm yetenek ve devrimci enerjilerden yararlanmayı başardığımız zaman, siyasal faaliyetimiz de yetkinleşecek, çalışmamız çok daha verimli hale gelecektir.

Örgüt birimlerini donanımlı hale getirmek, sürekli, sistemli, özgülü de kapsayan bir siyasal çalışma için hem bir zorunluluk ve hem de yeni döneme hazırlığın temel bir ön koşuludur. Bu ihtiyaç yeni de dile getirilmiyor. Olağanüstü konferansımızın hemen ardından, "EKİM'in Yeni Dönemi" ve "Siyasal Faaliyette Yetkinlik" başlıklı başyazılarda işaret edilen temel noktalardan biridir bu. Oysa bugüne dek mahalli alanda bu doğrultuda neredeyse bir tek adımın atılmadığı da bir gerçektir. En basitinden bir "partizan" teksiri, basit bir serigrafi kurma im-

kanlarımız yok muydu? Olmadığı söylenirse burada işaret ettiğimiz mazeretçi zihniyetin bir yansımasından başka birşey olamaz. Nihayet mevcut ilişkiler içinde bir yoldaşı görevlendirme ve konumlandırma sorunudur bu.

Bugüne dek politik faaliyet hep merkezi araçlar üzerinden yürüdü. Oysa artık bir yıllık bir geçmişe sahip organlara sahibiz. Bu organların mahalli faaliyeti hangi araçlar üzerinde yürüttükleri ise bir kaç örnek dışında meçhuldür. Gerekçe? Bir tek şeyle ifade edilebilinir: Perspektifsizlik ve iradesizlik!

Kitle toplantılarında konuşma yapan, sendika ya da fabrikalara giderek ilişki kuran ile fabrika önünde bildiri dağıtan yoldaş aynı kişi olabilir mi? Bir organda yarı legal bir çalışmadaki bir kadro, örgütsel kimliğiyle kesin gizli, politik kimliğiyle bir devrimci olarak yığınlar nezdinde açıkken, bir de tutup bu yoldaşı en sıkı gizlilik gerektiren işlere vermek, verimsizliğine neden olmakla kalmadığı gibi, örgütü düşman saldırılarına açık hale getirmez mi?

Çalışma alanlarını (fabrika ve emekçi semti) önceden saptayarak güçlerini bu alanlara dönük konumlandırmak ve bir sorumlu nezdinde seferber etmek yerine, sık sık alan değiştirmek, güçleri iki de bir harmanlayarak günübirlik bir içiçe geçirmeyle tanıştırmak, hem kendisini pratikte boğmak ve hem de güçleri bir iç deşifrasyona uğratmak değil midir?

Fabrika çalışmasında derinlik sağlayacak bir kadro ya da kadro adayını günübirlik bir ihtiyacı karşılamak için darpratiğin esiri haline getirmek sorumluca bir davranış mı?

Düşman saldırılarına açık mevziler görmek ama aylarca buna müdahale etmeksizin seyirci kalmak hangi örgütsel perspektifin ürünüdür? Sorular daha da uzatılabilinir.

Tüm bu sorunların cevabı yazıda oldukça açıktır. Gerekli tek şey irade, irade yine iradedir!

Yorgun küçük-burjuva yarı-aydını ve "pratik" devrimcilik üzerine

Devrim mücadelesinin yenilgi psikozundan kurtulamayan küçük-burjuva sosyal yaşamın esiri, yarı-aydın ve sözümona sosyalist (-bunlar geçmişin tortuları ve halen de nerede durduklarını kavramayan yaygın bir çevredir) unsurların sosyalizmden ve sosyalist mücadeleden anladıkları kısaca şudur: Modern bilimsel sosyalizmin temel görüşleri doğrudur. Üretim araçlarının kollektif mülkiyet araçlarına dönüştürülmesi tamamen haklı bir taleptir. Ne var ki bunların gerçekleştirilmesi günümüzde mümkün görünmemektedir. Ancak uzak gelecekte sözkonusu olabilir. Şimdilik kültürümüzü geliştirmek çabası içinde, sosyal devlet anlayışı çerçevesinde kamusal haklarımızın bilincinde bir toplum oluşturabilirsek, sosyalizmi bir hayal (!) olmaktan kurtarabiliriz. Üstelik ülkemizde gerçek bir işçi sınıfından da sözetmek mümkün değildir, olsa bile çok geri ve ilkeldir. Bunlarla nasıl sosyalizmi gerçekleştirebiliriz?

Bu eğilim,yarı-aydın unsurların çoğunluğunu etkilediği gibi, küçük burjuva devrimci grupların da beslendiği bir kaynak konumundadır. Bir yandan mevcut burjuva diktatörlüğü "kahredilirken", öte yandan "İş, ekmek, özgürlük!" istenmesi başka türlü açıklanabilir mi? Kafiyeye uygun olsun diye söylenmiş masumane sözcükler olmasalar gerek. Burjuva diktatörlüğün alternatifinin yine kendisi olduğu yolundaki bir yaklaşım, kendini dağıtmanın tipik bir örneğidir yalnızca.

Yarı-aydın unsurların bu konformist yaklaşımları, burjuva düzenden aldıkları güçle pekiştirilmekte, küçük burjuva popülist geleneğin ideolojik dağılmasıyla beyin travması birleştiğinde, kendi varlığını bir süre garantileyecek ortam hazırlanmış olmaktadır. Ne var ki bu durum uzun süreceğe benzemiyor. Zira kapitalizmin yapısal krizi derinleşerek hükmünü sürdürürken, özellikle kamu teşekküllerinde yuvalanmış bu sahteci yarı-aydınların keyiflerini kaçıran huzur bozucu etkilerini de yaygınlaştırmakta ve giderek sosyal konumlarını sarsmaktadır. Tüm sosyal yaşamı derinden etkileyen kriz, kimi beyinleri dumura uğratmakta, böyleleri gelecekten bir yaşam belirtisi göremeyecek kadar körleşmektedir. "Batıyoruz", "gericiler kazandı, sol kaybetti", "birşey yapılamaz", "gelecek çok karanlık, zira sol çok güçsüz" beylik laflarıyla döneme ilişkin siyasi yorumlarını büyük bir ustalıkla sosyalist soslarla süsleyerek, satma çabası içine girmektedirler. Zira bozulan, sarsılan kendi konumlarıdır. Sosyal statüleri ellerinden alınmakta, işleri ve tatlı rüşvetlerinden yoksun olmakla karşı karşıya

kalmaktadırlar. Tüm yakınmaları ve çırpınışları bu nedenledir. Bu sosyal tabana oturmuş popülist akımların da bu çırpınışlardan nasibini almaması düşünülemez. Demokratizm eğiliminin ve kendi içine kapanışın arkasında bu eğilimin güçlü etkisi vardır. Bu, özellikle Ankara gibi memur kentlerinde daha belirgin bir karakterdir.

Kendi kaderini düzene bağlamış birisi için, düzenin içine düştüğü krizden ve yaşanan toplumsal çöküşten bu denli ızdırap duymak son derece anlaşılır bir olgudur. Düzenin çöküşünde kendi çöküşünü görmektedir. Varlık nedeni ortadan kalktığında, kendisine duyulan ihtiyacın artık duyulmayacağını bilmektedir. Bu nedenle can havliyle düzenin kendi sonuna doğru yuvarlanışını durdurmaya yönelik çarelere gömülmektedir günbegün. Tarihin akışını durdurmayı misyon edinmiştir kendine. Buna rağmen ve tüm bunlarla birlikte, bu misyonunu sol bir maske altında gerçekleştirebileceğinin de, aslında gerçekleştiremeyeceğinin de farkındadır. Ancak başka çaresi de yoktur. Kendini ne kadar sosyalist, ne kadar ilerici-devrimci ve "ne kadar güzel şey varsa" onun yanında gösterse de, hemen hergün yeminler içse de, aslı budur. Özünde yozlaşma, çürüme ve dağılma vardır.

Böyleleri sürekli olarak "bir şey yapılamayacağından", solun "güçsüzlüğünden", ne olduğunu bilmediği "başka birşey yapmak" gerektiğinden, „yeni bir oluşum"un gerekli olduğu ama "ufukta böyle birşeyin mümkün görünmediği"nden dem vurarak, kendi iç dünyalarındaki karanlığı çevrelerine yaymaktan geri durmazlar. Ne yapılanı beğenirler, ne de kendileri yapmaya kalkışırlar. Kendini dağıtmış, bozguncu ruh halidir bu.

Tam bir bilinemezcilik oynarlar. Hem oyunun dışındadırlar, hem de rol almışçasına oynarlar. Bilinemezlik burada iki yönlüdür. Birinci yönüyle hiçbir örgütsel faaliyetin olmadığına ilişkin görüşü temellendirir. İkincisi, birincisiyle bağı koparılmış olarak, kendisinin yap(ama)dığı faaliyetin gizemini oluşturur. Burada devrimci görevlerden kaçış, devrim sorununa yabancılaşma gizlenmeye çalışılmaktadır. İkinci yön aynı zamanda popülist gelenekçiler için de bir kapı aralamaktadır. Bu durum, bu geleneğin etkisinde kalan genç unsurlarda neredeyse tipik bir davranış biçimi haline bürünmektedir. Eski unsurlar zaten gizemciliğin sağlamış olduğu olanakların ve kolaylığın farkındalar ve uzun bir süredir de bunun nimetlerini tüketmekle meşguller.

Bu çarpıtılmış bakış ve tek yönlülük, küçük-burjuva popülizminin geleneksel temel tezlerinin bilimsel bir eleştirisinin, hatta bu eleştiriye yönelecek devrimci unsurların ve eleştiriye açılacak yolun dahi önünde engel oluşturan temel bir etmen olmuştur hep. Öte yandan, komünist görüş ve fikirlerin ortaya konduğu belgelerin kavranabilirliği, somutluğu ve ayırdedilebilirliği hususunda kafa karışıklığına neden olan bir yönü de vardır bu bakışın. Küçük-burjuva darkafalılık, maddi yaşamın bilimsel bilgisinden ve bilince çıkarılan gerçekliğinden çok, at gözlüğünün görüş alanı içinde olup olmadığına bakar. "Güçlülük-güçsüzlük", "büyüklük-küçüklük", "ad yapıp-yapmama" vb. kalıplar içinde düşünmeye ve bu kalıplara göre yargılmaya alışkındır. İçinde yaşadığı toplumsal koşulların bilimsel bir analizini yapıp yapmadığı o kadar önemli değildir. "Söylediklerine katılıyorum ama, hani ne yapıyorsunuz", ya da "haklısınız, ama siz küçük bir grupsunuz". Burada bilimsel bir dünya görüşünün, bilimsel bir teorik-ideolojik bakışın, bilimsel gerçeklerin zerrece önemi yoktur. Bunlar önemli değildir, önemli olan hareketliliktir, iş yapılıyor olmasıdır, güç gösteriliyor olmasıdır. Hareketliliğin, iş'in, güc'ün arkaplanı, bunlara gerçek anlamını ve yönünü veren şeyin ne olduğu hususunda bir bakıştan yoksunluk sözkonusudur. Hareketin içeriği ve pespektifleri talidir, kendisi herşeydir, aslolandır. İşte küçük-burjuva örgüt yapısının kendini fetişleştirmede güç aldığı alan burasıdır. Tüm teorik- ideolojik sorunlar dondurulmuş ve neredeyse gündem dışına çıkarılmıştır. Tartışılan sorunlar arasında "pratik" ve örgütsel sorunlar ağırlıktadır. Üstelik kendi içinde, tüm bağlantılarından koparılmış olarak ele alınmaktadır. Öte yandan buradaki hareketlilik ya da yapılan işin kendisi, hiç de örgütlü bir siyasal faaliyetin kendisini anlatmıyor. Daha çok ad duyurmaya, varolduğunu göstermeye yönelik, birbirinden yalıtılmış eylemlilikler halini anlatıyor. İçerikten yoksun bir eylemlilik neyse, burada anlatılmak istenen iş, eylem, hareket de odur. Anlamsız, yönü belli olmayan, bütünlükten yoksun hareketlilik. İşte hepsi bu!

Burada dikkati çeken husus şudur. Küçük burjuva devrimci unsurlardan solcu geçinen yarı-aydın bireylere kadar, tüm bu "sol" çevrelerin aynı temele ve aynı bakışa sahip oldıkları ve aynı burjuva düzenin ideolojik alanından beslendikleri nesnel bir gerçeklik olarak karşımıza çıkmaktadır. Örgütlü ve örgütsüz görünümün dışında, aynı ruh, aynı düşünüş ve davranış normları bu düşüncemizi doğrular niteliktedir.

Kitle gösterilerinden Ankara notları

Sosyalizm ile sınıf hareketi

Mücadelemizin pratik yönünün bugün için iki temel sorunu var. Bunlardan ilki bizimle Türkiye'nin öncü, mücadeleci işçileri arasındaki ilişkilerin zayıflığı, ikincisi ise devrimci örgüt olma ve örgütlenme alanındaki zayıflıklarımızdır.

İlk sorun tıpkı diğeri gibi genel bir zayıflıktandır. Bugün hareketi yönlendiren işçilerin durumu nedir ki? Bir zayıflık, öyle değil mi? "Sosyal demokrat"tırlar ya da "devrimci demokrat", açıkça ya da örtülü. Hareketi politikleştirmekten sürekli kaçınırlar. Sanırlar ki, bu onları kitle öncüsü olmaktan çıkarır.

Ama gene de sorunun bizimle asli bir ilişkisi var. Türkiye'de sosyal bir devrim olacağı, bu devrimin burjuva ilişkilere karşı başını proletaryanın çektiği yoksul halk tarafından yapılacağını vurgularken, mücadeleci işçilerle ilişki kurabilmenin sadece fikri yönelimini sağlıyoruz. Ne var ki ilişki kurmak için pratik, somut adımlar atmak gerekir. Günü siyasete bağlamadan, her günü politik ajitasyon ve teşhirle doldurmadan olmuyor bu. Fabrikaya girmeden, tel örgünün dışından söylenen söz ile kurulmuyor bu ilişki. EKİM zaten bunu biliyor.

Sınıf hareketinin politikleşmesi önünde üç engel var diyoruz. Reformizm, küçük-burjuva "devrimci demokratlığı" ve sendika bürokrasisi.

Bu üçüne kendi örgütsel zayıflığımızı da eklemeliyiz. Tasfiyeciliğin pratik kaynağını örgütlenme faaliyetindeki tıkanıklıkta bulduğunu da unutmamamız gerekiyor. EKİM bunu unutamaz.

İkincisi, devrimci hareketten bahsetmek gerektiğinde, onun sınıf vurgusu yapan, işçi sınıfı sosyalizminden dem vuran kesimleri dahi, bırakın düzenli siyasi faaliyet yürütmeyi, ele geçen fırsatlarda bile yararlanmasını bilmiyorlar. Örneğin işçi mitingilerinde bir pankart altında, grubunu belirtir şekilde, ama işçilerden ayrı durmaya özel bir eğilim gösteriyorlar.

Bir devrimci grup düşünün. İşçilerle siyasetin buluşturulacağı bir nadir fırsat olarak olarak önemli bir işçi toplantısında, reklam panosu demek olan kendi pankartı altında ayrı duruyor. Oysa o işçiler böyle anlarda olabildiğince canlı ve alıcıdır. Devrimcilerin görevi de budur zaten. Onların heyecanlarını çoğaltmak, bilinçlerini ileri çekme fırsatlarını kaçırmamak, kendi mücadele araçlarını kullanarak devrimci sosyalizm hareketinin etki alanını genişletmek.

Reklam yapılmasına değil, kitlenin içinde mücadeleyi ve sosyalizmi işlemeye ihtiyaç vardır. Kenardan değil içerden çalışmak gerekir. "İşçi sınıfı sosyalizmi" teorik yönelimine sahip olmak, pratik siyasi mücadelenin, işçilerin ta içinde sürdürülmesini kendiliğinden getirmiyor. Tabii bu durumda işçiler de sendikacılar tarafından rahatlıkla denetlenebiliyor.

* * *

Türk-İş'in Tandoğan'daki 24 Nisan İşsizlik ve Pahalılığı Protesto Mitinginde görünüm bundan farklı değildi. 25-30 bin işçi ve devrimci, ama maalesef ayrı ayrı. Bayram Meral ve ekibinin inisiyatifini bozmadan boy gösterdiler. Devrimcilerin aymazlığı öylesine idi ki, attıkları sloganların alanın diğer ucundaki işçiler tarafından duyulup duyulmadığını merak etmiyorlardı bile.

PTT işçileri Bayram Meral'in konuşması sırasında sık sık açıkça sendika ağalarını teşhir etmeye dönük bir şekilde "Türk-İş Mektebe Genel Greve!" diye slogan atarlarken, bu "sosyalist"lerin bir teki bile PTT işçilerinin arasında yoktu.

İzbandut gibi Yol-İş görevlilerinin arasında „Ya Allah Bismillah, Allahu Ekber" diye bağıran bir kısım işçiye ise buranın Bosna mitingi olmadığını hatırlatmak için, uzun uzun "İşçi-memur elele, genel greve!" bağırmak gerekiyordu.

Mitingte Türk-İş bürokratlarının yalanlarını yıkacak, yüzlerini kızartacak, canlarını sıkacak hiçbir şey olmadı. Yem Sanayii işçileri „Allahın canlarını al"masını isterlerken, işçilerin Türk bayrağına rağbet ettikleri de görüldü. Kızıl bayraklar ise az sayıda devrimcinin ellerinde idiler.

Evet, zayıflıklarımız, zayıflıklarımız... Canlı, işleyen, işgören bir örgüt olmak, daha fazla örgütlenmek ve bu örgütü daha çok işçinin arasına, işyerlerine taşımak zorundayız.

* * *

Biz devrimci örgüt-ileri işçiler bağlantısını kurmakta geciktiğimiz ölçüde, işçi hareketi, 1 Mayıs Ankara'sında olduğu gibi yığınsal değil grupsal, örgütlü değil bireysel bir şekilde alanlara devrimcilerin yanına gelebilir ancak. Bu 1 Mayıs'ta gene böyleydi. Tüm resmi kurumlarına karşın, sendikalar alanda yoktu. Anlaşılan zevahiri kurtarmak ama

1 Mayıs'ı da atlatmak amacı peşindeydiler. Birçok devrimci grubun, genç devrimci kadroların yığınla bir potansiyel oluşturduklarının görüldüğü, işçi sınıfının uluslararası birleşik dayanışma ve mücadele günü olarak kutlamak öğrencilere, memurlara, devrimci aydınlara kalmıştı bu 1 Mayıs'ta Ankara'da.

* * *

EKİM'in ve Yeni Ekimler'in yükselişinin bir yüzü Marksizm-Leninizm ise diğer yüzü de, devrimci öncü işçilere, onların dolaysız varlıklarına dayanan ve çok çeşitli fonksiyonlar üstlenmiş tam bir örgütlenmişliği, gerçek Parti için gerçek bir nüveyi yaratmak, leninist bir örgüt olmaktır.

K.ŞAFAK

Örgütlü mücadeleye hazırlanıyoruz

Sömürünün çok yoğun olarak yaşandığı, sendikal örgütlenmenin dahi sınırlı olduğu bir sektörde çalışıyoruz. İşyerlerimizde gelişen sendikalaşma mücadeleleri sırasında edindiğimiz sınıf bilinci, bizleri kurtuluşumuz için siyasi bir örgütlenme ve sosyalizm mücadelesi fikrine ulaştırdı. Örgütlü mücadeleye hazırlanmak, örgütün ideolojik politik perspektiflerini özümsemek, bilinçli ve programlı bir şekilde işçi sınıfının mücadelesini örgütlemek amacıyla, örgütün yönlendiriciliğindeüç işçi arkadaşla eğitim çalışmalarına başladık. İllegal bir örgütün en temel ilke ve kuralları, düşman karşısında direngen bir siyasi tavır, ilk ele aldığımız konular oldu. Çünkü bu konularda hem deneyimsiz ve hem de bilgisizdik. Düşman ise saldırmak için fırsat kolluyordu. Bir an önce bu konudaki eksikliklerimizi kapatmamız, hazırlıklı olmamız gerekiyordu. Daha önce yer aldığımız siyasi yapılar bu konuya fazla önem vermiyorlardı. Zira illegal devrimci bir siyasi faaliyet yerine daha çok sendikalist bir anlayışla örgütlenmişlerdi. Düşman karşısında siyasi bir tavır göstermenin anlamını yeterince kavrayamıyorlardı. Bu konuyla ilgili çeşitli dökümanlar okuduk ve tartıştık. Düşmanı, her koşulda yenilgiye uğratmanın mümkün ve gerekli olduğunu daha iyi kavradık. Çünkü diğer alanlarda olduğu gibi burada da sınıf bilinci ile düzen savaşım halindedir. İşkencede, düşman birey olarak bize değil, bir bütün olarak devrim cephesine ve davasına saldırır. Bu yoğun savaşımda bizim için sonuç ölüm de olabilir. Fakat düşman, bilincimize hükmedip örgütümüzün sırlarına ulaşamadığı için, kazanan yine devrim mücadelesi olur. Düzenin karanlık ruhlu cellatlarının, "işkencelere direnilemez, biz herkesi çözeriz, burdan sağ çıkamazsınız" vb. sözlerini suratlarına çarpan ve devrimin çıkarlarını ve onurunu koruyan pek çok onurlu devrimciden, bu yolda ölümsüzler kervanına katılanlardan öğrenmesini bilerek, direnmenin yaşamak olduğu gerçeği üzerinde durduk.

MYO'daki yazıların ışığında güncel gelişmeleri ve işçi sınıfının mücadelesindeki gelişmeleri değerlendirdik. İşyerlerindeki gelişmeler, işverenlerin saldırıları, işçilerin yetersizlikleri, çevremizdeki insanların, ailelerimizin düzenin saldırıları karşısındaki tepkilerini vb. değerlendirdik. Bu konulardaki değerlendirmelerimiz henüz olayların konuşulması, gözlemlerin aktarılması şeklinde gelişiyor. Siyasi düzeyimizin gelişmesine bağlı olarak, yaptığımız tartışmaların da düzeyi gelişecek ve daha verimli olacaktır. Henüz tam anlamıyla bir toplantı disiplini oturtabilmiş değilliz. Bunda toplandığımız mekanların bütünüyle bizim denetimimizde olmamasının da payı var. Fakat yine de böyle mekanlarda bile, eski arkadaş çevresi alışkanlıklarını terkederek, daha disiplinli bir çalışma örgütleyebilmeliyiz.

Yaptığımız bir toplantıda, *EKİM I. Genel Konferansı/Değerlendirme ve Kararlar* kitabında yeralan *Örgütsel Sorunlar* bölümünü ele aldık. Bu vesileyle hem EKİM hareketinin sınıf içinde çalışma ve örgütlenme ilkelerini ve bu arada karşılaştığı problemleri, hem de kendi deneyimlerimizi tartışma imkanı bulduk. Daha sonra 1 Mayıs mitingi için program yaptık. Geçen yılki miting üzerine konuştuk.

Yaptığımız çalışma, henüz istediğimiz düzeyde değil, sağlam bir kavrayış temelinde daha üretken toplantılar yapmak için çalışmalarımızı sürdüreceğiz. Bunun için temel gündem üzerinde önceden hazırlık yapmak, notlar almak, MYO'daki yazıları daha dikkatli okumak, temel fikirlerini çıkarmak, eleştiri noktalarını tespit etmek gerekiyor. Ayrıca yaptığımız her toplantının raporunu MYO'ya göndermeliyiz. Örgütün öneri ve eleştirileri bizleri daha hızla geliştirecektir.

... Eğitim Grubu/İstanbul

Okurlardan / Yoldaşlardan...

İşçiler direnerek öğreniyor

İşçi ve emekçilere yönelik sermaye devletinin yürüttüğü saldırılar önce 5 Nisan istikrar paketi ile, kapitalistlerin zam kurşunlarıyla başladı. Bunun yanında Karabük Demir Çelik, Zonguldak Taş Ocakları ve bazı başka yöredeki kamu işletmelerinin özelleştirme saldırılarıyla tam gaz aldı. 27 Mart genel seçimlerin galiplerinin kendileri olduklarını sanan RP'li belediye başkanlarının üstüne düşen görev ise, Adil Düzen düzmecesiyle insanların gözlerini nasıl boyadıklarını ve diğer düzen partilerinden hiç bir farklarının olmadığını yavaş yavaş ortaya çıkartmaktı. Bunun bir örneği yöremizde de yaşanıyor. Güzeltepe'de seçimi kazanan RP'li belediye başkanı Yaşar Alkan görevi aldığı ilk günlerdeki konuşmasında; yöremizin gelişen bir yer olduğunu, işçi fazlasının olmadığını söylüyordu. Ancak daha bir ay yeni dolmuştu ki halka hizmet yerine 27 Nisan '94 tarihinde 134 işçiyi kapının önüne attı. Yaşar Alkan bu işçi çıkarmaya yönelik basına yaptığı açıklamada ilk konuşmalarının tam tersi olarak, işçi sayısının fazla olduğunu ve bütçenin sadece işçi maaşlarına gittiğini belirtiyordu. Eğer işçileri kapının önüne koymasa (yani sefalete terketmezse) halka hizmet yapamayacakmış! Bu olay, din iman adına hareket eden bu "Adil düzen"ci çetenin en yalancı, en ikiyüzlü düzen uşakları olduğunu bir kere daha göstermiş oldu. Şu anda atılan 134 işçi ve geri kalan bazı sarı işçiler hariç hepsi direnişe geçmiş bulunuyorlar. Ama henüz ses getirecek bir şekilde değil. Burada biz öncü ve tecrübeli işçilerle devrimci çevrelere çok görevler düşüyor. Hep birlikte büyük özveriyle çalışma yürüterek ilerlemeliyiz. Gelin Güzeltepe'de öyle bir çalışma yürütelim ki, sermaye devleti değil, işçi sınıfı kazansın!

Kahrolsun sermaye devleti!

K. Umut/Gebze

Kapitalizm ve devlet

Gözü doymaz burjuvazi işçi ve emekçilerin elinde kalan son lokmayı, sırtındaki son hırkayı da kapmaya çalışmaktadır. Uluslararası sermaye kaynaklarından alınan krediler devlet eliyle burjuvazinin cebine aktarılırken, bu borçlar, burjuva hukuku karşısında "eşit haklara" sahip işçi ve emekçilerin hanesine yazılarak devlet tarafından "tahsil" edilmektedir.

Devletin gerçek yüzü tam da böylesi kriz dönemlerinde açıkça ortaya çıkmaktadır. Onun görevi, sermayenin ve üretim araçlarının sahibi burjuvazinin özel mülkiyetini korumak, onun çıkarlarını gözetmektir. Fakat öte yandan devlet, işçi-emekçi halka "sınıflar üstü"imiş gibi gösterilir. Yasalar karşısında herkesin eşit haklara sahip olduğu demagojisiyle devletin gerçek yüzü gizlenmeye çalışılır.

Kapitalist düzende bir yanda üretim aletlerinin sahibi olduğu için artı değere el koyarak sermaye birikimi sağlayan asalak burjuvazi vardır. Diğer yanda ise, emeğini tüketerek üreten, ancak ürettiklerini tüketmekten yoksun bırakılan işçi ve emekçiler... Herşeyin ölçütünün güç, iktidarın ölçütünün de para/ sermaye olduğu bir düzendir kapitalist sömürü düzeni. Buna rağmen devletin "tarafsızlığı"ndan, "sınıflar üstülüğü"nden sözedilir, onun gerçek yüzü özenle gizlenmeye çalışılır. Burjuvazi işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin bilincini bulandırmak, burjuva devletinin gerçek niteliğini gizlemek, ve böylece onun aracılığı ile işçi ve emekçileri kolayca sömürmek için böyle bir propagandaya ihtiyaç duyar

Kapitalist sömürü düzeninde devlet işçi ve emekçilerin değil, sermaye sınıfının devletidir. O insanın insan tarafından sömürülmediği, üretenlerin yönettiği, onurlu bir yaşamın güvencesi demek olan sosyalizm için mücadele eden işçi-emekçilerin önüne gerilmiş bir settir. Bu seti parçalayıp yerle bir ederek, özgürlüğü, barışı, kardeşliği ve sınıfsız toplumu yaratacak olan ise, işçilerin ve emekçilerin devleti olan proletarya diktatörlüğü olacaktır.

D. Cansu/İstanbul

Siyasal yaşam boşluk tanımıyor

Kapitalist düzenin ekonomik ve politik krizinin iyice derinleştiği ve saldırıların yoğunlaştırıldığı böylesi bir dönemde faaliyetimizin önemi oldukça artmıştır. Milyonlarca işçi ve emekçinin kendilerine sunulan geleceğe ilişkin umutlarını yitirdiği, düzene ve düzen partilerine olan inancının sarsıldığı, öncelikle de ileri kesimlerin yeni bir arayış içine girdiği, sosyal demokratların bu kesimler üzerindeki etkisinin büyük ölçüde ortadan kalktığı ve özelleştirmeler, tensikatlar, zamlar ve kirli savaşın iyice genişlettiği siyasi boşluğun belirleyici olduğu bir dönem. Ancak hayat boşluk tanımıyor. Devrimciler bu siyasi boşluğu değerlendirip, dolduramadıkça bir önceki dönemden farklı seyretmeyecektir olaylar. 24 Ocak 12 Eylül saldırısının yaşandığı dönemdekinden daha da ağır darbe alınarak çıkılacaktır. Koşullar çok daha ağırdır. Devrimci hareketin çıkartamadığı dersleri sermaye sınıfı bir önceki dönemden çıkartarak düzeni daha iyi tahkim etme olanağı bulmuştur.

Bugün devrimci hareketin ve işçi sınıfının mevcut bilinç ve örgütlülüğü oldukça zayıftır ve düzen için bugün ciddi bir tehdit unsuru olmamaktadır. Düzen için asıl tehlike varolan ekonomik ve siyasi krizi daha da ağırlaştıran Kürt halkının özgürlük mücadelesidir. Ancak Kürdistan'daki özgürlük mücadelesi ve bu mücadelenin sürükleyici unsuru Kürt yoksul köylülüğü ve gençliği ile devrimci hareketin ve Türkiye proletaryasının sömürgeci kapitalist düzene karşı birlikte mücadele etmesinin zemini henüz yaratılamamıştır. Bu ortak mücadelenin yaratılmasında komünistlere çok önemli ve belirleyici görev ve sorumluluklar düşmektedir. Komünist partinin inşası ve işçi hareketinin politikleştirilmesi ortak mücadelenin yaratılmasındaki en önemli görevlerdir.

Sosyalizmle işçi hareketinin birleştirilmesi görevinin başarılması için içinde bulunduğumuz dönem komünistlere birçok fırsat sunuyor. Ancak böylesi bir döneme devrimci hareket ve komünistler bir kez daha hazırlıksız yakalandılar. Ancak güç ve imkanlarımızın sınırlılığı, sosyalizmle işçi hareketinin birleştirilmesi görevinin ilk ve en önemli adımı olan sınıfın devrimci komünist partisinin yaratılması yolundaki çabalarımızın başarısını engelleyemez. Bugüne kadar ortaya koyduğumuzdan beş kat on kat daha etkin ve verimli bir teorik, politik, örgütsel faaliyeti ve sürekliliğini sağlayabilmeliyiz.

Selim Durmaz/Bursa

Tekstil'de saldırıları göğüslemeliyiz

Tekstil işkolunda yıllardan beri süregelen örgütsüzlük, işverenlerin son günlerde yaptığı acımasız saldırılarla yeni bir boyut kazandı.

5 Nisan paketinin ardından, tüm işyerlerinde olduğu gibi, tekstil işkolunda da işten atılmalar, düşük ücret, işverenin keyfince belirlediği uzunluktaki çalışma saatlerinin işçilere dayatılması vb. gibi baskılar yapılmaktadır.

Topkapı'daki Aca Tekstil bunlardan sadece birisi. İşveren, işçileri günde 9 saat, Cumartesi de öğleye kadar çalıştırmakta ve bunu normal çalışma saatleri olarak önümüze koymaktadır. Böylece yasal 45 saatlik çalışma saatlerimiz, işverenin kendi koyduğu kuralla 72 saate yükseldi. 72 saatlik bir çalışmadan sonraki saatlerin mesai sayılacağını söylediler. Biz buna karşı çıktık. Aca'daki işçiler olarak toplu konuşmak istedik. Önce isimlerimizi yazdılar ve ya bu şekilde çalışacağımızı veyahut da hesaplarımızı kestireceklerini söylediler. Daha sonra işverenin temsilcisi imalat müdürü, bir tek kişiyi hedef alarak, onu kışkırtıcılıkla suçlayarak işten attı. Söylenenler işlerine gelmemişti. Çalışma saatlerinin yasal olarak 45 saat olduğunu söylemeseydik, işveren işçileri kendi koyduğu acımasız katı kurallarıyla çalıştıracaktı.

Bu sadece bir başlangıç, yalnızca bir örnektir. Saldırılar Haziran ayında (zam ayı) daha da yoğunlaşacaktır. Bunun için daha fazla çalışılmalı, Tekstil işçilerinin bir an önce örgütlenmesi sağlanmalıdır. Zam ayından önce tüm tekstil işyerlerine bir şekilde ulaşılmalıdır. İşçilerin işverenin yapacağı saldırılara hazırlıklı olmasını sağlamalıyız.

***Ekim* okuru bir**
Tekstil işçisi/İstanbul

Okurlardan / Yoldaşlardan...

15-16 Haziran'ın 24. yıldönümünde

"Türkiye işçi sınıfına selam!"

Türkiye işçi sınıfına selam!
Selam yaratana!
Tohumlann tohumuna, serpilip gelişene selam!
Bütün yemişler dallarınızdadır.
Beklenen günler, güzel günlerimiz ellerinizdedir,
haklı günler, büyük günler,
gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan,
ekmek gül ve hürriyet günleri.

Türkiye işçi sınıfına selam!
Meydanlarda hasretimizi haykıranlara,
toprağa, kitaba, işe hasretimizi,
hasretimizi ayyıldızı esir bayrağımıza.

Düşmanı yenecek işçi sınıfımıza selam!
Paranın padişahlığını,
karanlığını yobazın
ve yabancının roketini yenecek işçi sınıfına selam!

Türkiye işçi sınıfına selam!
Selam yaratana!

Nazım Hikmet